

HALO

AYIN MİTOLOJİK
HİKAYESİ:

HERMOD'UN
ÖLÜLERDİYARINA
YOLCULUĞU

BU AYIN TEMASI:

YOLCULUK

BU AYA YOL GÖSTEREN BAŞLIKLAR:

ETYMOLOGY

Future, Journey, Life, Time,
Old, Now ve Devil
kelimelerinin etimolojilerini
birlikte inceliyoruz.

11

MÜZİSYENLERDEN
KELİMELERE

Yolculuğumuza İmany'den
Slow Down ve Led
Zeppelin'den Stairway to
Heaven eşlik ediyor.

35

Bir Hale'nin Başlangıç Hikâyesi

İki yıl önce, bir grup öğrenci olarak edebiyatı, sanatı ve düşüncelerimizi paylaşabileceğimiz bir alan hayal ettik. HALO, yalnızca bir dergi değil, fikirlerimizin dolaştığı, yaratıcılığımızın büyüdüğü ve hepimizin kendini ifade edebildiği bir yuva oldu. Kelimelerimiz, çizimlerimiz ve emeklerimizle bu hale'yi birlikte inşa ettik.

Her sayı, bizim için bir öğrenme, büyüme ve keşif süreciydi. Yorulduk, zorlandık, bazen pes etmek istedik ama her defasında HALO'nun ışığını biraz daha parlatarak yolumuza devam ettik. Bize katılan, emeğini esirgemeyen, fikirleriyle yön veren herkes bu hikâyenin bir parçası oldu.

Şimdi, bu hale'yi bizden sonra gelecek ellere bırakıyoruz. HALO'nun ışığı, yeni fikirlerle, yeni kalemlemlerle yanmaya devam edecek. Bizim içinse bu yolculuk, sadece bir dergi değil, hayat boyu hatırlayacağımız bir deneyim, bir dostluk ve bir anı oldu.

Tüm emeği geçenlere, her satırına dokunanlara, okuyanlara ve destekleyenlere sonsuz teşekkürler.

Hoşça kal HALO, bizden sonra da hep ışılda.

***HALO Kurucu Ekibinden sevgilerle;
Kübra, Rana, Vunay, Zeynep.***

Edebiyat ve Sanat

Dergisi / sayı 12

Genel Yayın Yönetmenleri:

Kübra Türkyılmaz

Rana Aleya Çalışkan

Esila Vunay Yavaş

Zeynep Arıtoprak

Editör:

Zeynep Ülker

Redaktör:

Zeynep Arıtoprak

Sanat Yönetmeni:

Ezgi Uluçer

Naciye Nur Abban

Grafik Tasarımcı:

Ezgi Uluçer

Kapak Çizimi:

Naciye Nur Abban

Sosyal Medya

Koordinatörü:

Sacide Hilal Balta

Marin Oktay

Yazarlar:

Marin Oktay

Rabia Tam

Edanur Çoşkun

Hüseyin Arslan

Ayşe Subaşı

Sacide Hilal Balta

Şevval Nur Demirci

Sıla Çağlak

Ayşe Naz İçöz

Ömer Şahin

Zeynep Uzuner

İlayda Alkan

Zeynep Arıtoprak

Nisa Kitapçı

Avni Turan

Web adresi:

haloidergisi.com

Tasarlayan: Halil Aydın

İÇİNDEKİLER

Ayın Öne Çıkanları	03
<i>KADIN, YAZIN VE YOLCULUK</i>	
Ayın Teması	08
<i>Yolculuk ve Edebiyat</i>	
Etymology	11
<i>Future, Journey, Life, Time, Old, Now, Devil</i>	
Mitolojik Hikaye	15
<i>Hermes'in Ölüler Diyarına Yolculuğu</i>	
Şiir Çevirisi	19
<i>Sonnet 27, Stopping by Woods on a Snowy Evening</i>	
Sanat Köşesi (FİLM, TABLO, KİTAP, ŞARKI, MÜZİSYEN)	23
<i>Before Sunrise, The Lovers, Martin Eden, İmany: Slow Down, Stairway to Heaven</i>	
Felsefe	43
<i>Platon'un Mağara Alegorisi ve Gerçeklik Yolculuğu</i>	
Satırlar Arası	45
<i>Deneme, Hikaye, Şarkı Sözü</i>	
Karakterler & Astroloji	56
<i>Mr. Darcy, Frederick Wentworth, Estella, Cordelia, Martin Eden</i>	
Sizden Gelenler	59

Instagram:

@haloidergisi

Eser alımı:

haloidergisipau@gmail.com

Ayn Öne Çıkanları

KADIN, YAZIN VE YOLCULUK

Dr. Öğr. Üyesi Çelik EKMEKÇİ

Tarihsel süreçte kadın her daim üretim içerisinde bulunmasına rağmen “kapatılma” olgusu ile kadının üretkenliği eril ideoloji çerçevesinde şekillendirilip sınırlandırılmıştır. Kadın, özellikle **kendini gerçekleştirme** evresini, eve kapatılıp sosyo-kültürel ve ekonomik üretkenliğinin bedensel üretkenliğe indirgenmesiyle kendisini çeşitli misyonlara sahip çok sesli, çok kültürlü ve çok fonksiyonlu bir üretkenlikten bedensel üretkenlik planının içinde bulmuştur. Neolitik çağda kadın, kadın bedeni ve üretkenliği ilkel alet ve teçhizatların bulunmasıyla sınırlandırılıp kendisini eve kapatılan bir sosyo-ekonomik sistem içerisinde bulmuştur. Bu süreçte kadına çeşitli misyonlar da eklenmiş olup kendisine kutsal bir anlayış olan “doğurgan” sıfatı salt haiz görülen mertebe olarak belirlenmiştir. Bu dönemden

süregelen anlayış çerçevesinde, kadın, evini çekip çeviren, çocuk doğuran, çocuğunu emziren ve sadece “taşıyıcı” metaforu çerçevesine kendi bedenine uygun olan hareket ve eylemler içerisinde bulunması beklenen bir form olarak algılanmış ve sadece bu perspektiften bakılarak kendisinden dünyevi misyonlarını tamamlaması anlayışı beklenmektedir. Benzer şekilde, aktarılan bu çeşitli misyonlar arasında Platon’un “Devlet” adlı eserinde de belirttiği gibi “erkek tohumlayan bir varlık olarak tanımlanmış; kadın da tek ve asli görevi olan doğurgan bir varlık” olarak nitelendirilmektedir. Böylece, kadın eve kapatılmış ve evinin ve mutfağının tek çekip çevireni olarak görevlendirilmiştir.

Edebiyatta da kadın, sosyo-ekonomik koşullar çerçevesinde

değerlendirildiğinde tamamen aynı anlayışa sahip olan eril egemen düşünce doğrultusunda erkek edebi ürünlerinde yansıtılmıştır. Her zaman analık olgusu ve doğurganlık eylemi ve bu çerçevede domestik ve evsel işler ve bu işlerin uygulanması kadından beklenen yegâne değer bütünlüğü olarak zuhur etmektedir. Kadın her alanda olduğu gibi edebiyatta da kayıp bir forma bürünüp kadın bedeni, kadın tasviri, kadına dair her türlü eylem, kısacası genel aktarımıyla ve bütünüyle kadınlık ve onun ideal değerleri andro-metinlerde, eril ideoloji çerçevesinde yazılan her türlü edebi eserlerde, erkekler tarafından aktarılmıştır. Feminist eleştirinin alt türü olan Jinoeleştirel bakış çerçevesinde kadın ve kadının eril egemen düşüncede tanım ve tasviri tarihsel süreçte çeşitli süreçleri konu alarak cinsiyet ve beden politikaları çerçevesinde değerlendirilmekte ve teorik olarak eşitlik kavramından adil, sosyo-kültürel ve ekonomik haklara, sosyo-politik koşullardan, hegemonik anlayışın yeniden değerlendirilip yeniden tasvirine kadar evrilmiş ve halen evrimleşmektedir.

Bu süreçte kadının, kadın bedeninin ve kadın yazınlarının yeniden kadınca, kadın değerlerine sahip ve kadın düşünsel sistemin içerisinde kadın yazarlar tarafından yeniden yazılmasına olanak tanınmıştır. Bu metinler, jino-metinler (kadınlar tarafından üretilen metinler) olarak adlandırılmaktadır. Kadın yazarlar, özellikle 20. yüzyıl edebiyatında yıllardır örselenen, ötekilenen ve hor görülen kadını ve onun hak ettiği değeri ve konumu, edebiyatta bahsedilen her türlü alanda

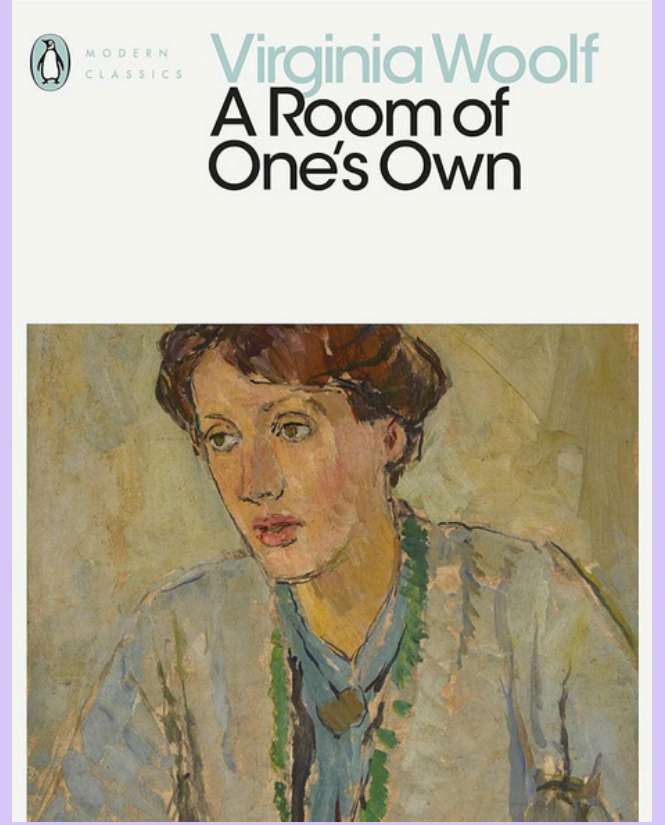

bulmak adına özellikle Fransız Feministlerin belirlediği koşullarda değerlendirip incelemektedir. Jinoeleştiri kuramı ve bu kuramın gerekliliği çerçevesinde kadın bedeni ve kadın yazını kadın edebiyatı kapsamında temellendirilmektedir. Hélène Cixous'nun "Medusa'nın Gülüşü" ("The Laugh of the Medusa") adlı makalesinde de belirttiği gibi, 'kadın kendi bedenini yazmalıdır.' 'Kadın bedeni Afrika gibi "Karanlık Bir Kıta" olarak adlandırılmamalıdır.' O "karanlık" anlayışı Medusa'nın gülüşü gibi değişmelidir. 'Medusalar ve Kadınlar' her daim gülmelidir ve bu anlayış irdelenmelidir. Bu anlayıştan yola çıkarak Elaine Showalter "Feminist Yazınbilmine Doğru" ("Towards a Feminist Poetics") adlı makalesinde Jinoeleştiri kurumunun

tabanını ve öğretilerini Feminizmin tarihsel süreçte evrimi kapsamında açıklamaktadır. Jinoeleştiri kadınlar hem okur hem de yazar olarak irdelenmektedir. Kadın yazınlarında Jinoeleştirel yöntemin en önemli düsturu kadının kendi yazmış olduğu yazınlarında kendine özgü olan kadın dilini kullanmasıdır. Eril kalem ve o kalemin eril misyonu, anlayışı ve diktaları kadın yazınlarında kırılmalı ve kadın, kendi kalemiyle yazmalı, yeniden yazmalı ve yazmaya her daim devam etmelidir. Bu bağlamda, 20. yüzyılın en çarpıcı kadın yazınları arasında Virginia Woolf'un eserleri yer almaktadır.

Özellikle kadının sosyal, kültürel ve ekonomik konumu ve kadının edebiyatta yansıtılması ve tüm bu durumların kadınlar üzerinde dayatılan sorunsallığı Woolf'un eserlerinin başlıca tematik ve ideolojik noktalarını oluşturmaktadır. “Kendine Ait Bir Oda” (A Room of One's Own) eserinde Woolf, kadının sosyo-ekonomik hayatta varoluşu ve eril dünyada kadının edebiyattaki yeri gibi önemli olguları tartışan ve toplumsal bir hiciv niteliğinde kadın ve kadın yazınlarının önemini, gerekliliğini ve varoluşunu açık bir şekilde vurgulayarak dile getirmektedir. “Mağdurun Dili” çözülmüş ve kendini ifade etmeye başlamıştır.

Bu düsturla, 21. yüzyılda da Angela Carter, Emma Donoghue ve Jeanette Winterson gibi kadın yazarların eserlerinde geçmişten günümüze kadınların salt eril ideolojik çerçevede tasvir edilmesi eleştirilip, erkek ürünü kanon eserler ve bu taraflı ve tek sesli metinlerin içerikleri, "mitlerinden arındırılarak" kendini göstermektedir. Peri masallarından, kısa hikayelere, romanlardan şiirlere, “kadınlar,” “kadın yazarlar” üretmeye, eleştirmeye ve yeniden yazmaya başlamış olup, üretilen eserler sayesinde kadının tarihsel süreçteki devinimi ve yolculuğu sürekli bir gelişim ve devinim göstermektedir.

Kadının, kadın yazınlarının ve bu kıymetli yolculuğun muzaffer, verimli ve daim olacağı inancıyla. Ulu Önderimiz Gazi Mustafa Kemal ATATÜRK'ün 1923 yılındaki konuşmasında da belirttiği gibi,

“Dünyada her şey kadının eseridir. Kadınlarımız eğer milletin gerçek anası olmak istiyorlarsa, erkeklerimizden çok daha aydın ve faziletli olmaya çalışmalıdırlar.”

“8 Mart Dünya Kadınlar Günümüz kutlu olsun.” Dergimizin bu besleyici ve bir o kadar da önemli sayısında sizlere iyi okumalar dilerim. Sevgilerimle.

Yolculuk ve Edebiyat

Marin Oktay

İnsanlık, yolculuk temasını en eski mitlerden çağdaş eserlere kadar sayısız defa ele almıştır. Yazarlar bize o yollarda sadece bir yerden bir yere geçişin değil; **dönüşümün**, keşfin ve insanın anlam arayışının da öyküsünü anlatır. Karakterimiz ister şan kazanma ümidiyle yola çıkan efsanevi bir kahraman olsun, isterse fiziksel olarak milim kıpırdamadan içsel keşfe çıkmış sıradan biri. Bu yolculuklar karakterlerin kendi sınırlarıyla yüzleştiği, arzularıyla savaştığı ve dış dünyayı keşfederken kendilerini de keşfettikleri süreçlerdir.

Odyseia gibi sadece fiziksel bir yolculuk okuyacağımızı düşündüğümüz eserler aynı zamanda yapılan yolculuğun ötesinde derin bir içsel dönüşümü de simgeleyebilir. Klasik metinlerde genellikle **bilinmeyeni keşfetme** dürtüsü tarafından kamçılanan insan, dış dünyada ya da kendi iç dünyasında bir keşif arayışındadır. Karakterler sadece mekan değiştirmez, aynı zamanda büyür ve gelişir. Örneğin, Odysseus yalnızca evine dönmekle kalmaz, yolculuğunda deneyimlediği zorluklardan daha bilgili ve kişisel farkındalığı yüksek biri olarak çıkar. Don Kişot'da da yolculuk sadece macera arayışı değil, aynı zamanda karakterin idealizmi, yanılsamaları ve gerçekle yüzleşmesiyle ilgili derin bir olgudur. İnsanın dünyayı yargılama biçimi ile toplumun sert gerçekleri arasındaki çatışmayı gösteren bir metafordur.

Genellikle somut ve belirli bir amaca yönelik fiziksel yolculukların aksine içsel yolculuklar daha soyut bir anlam taşır. Benlik arayışı, geçmişle barışma ve yabancılaşma; modern edebiyatta en sık ele alınan konulardandır. Karakterler

yolculuklarına karada ya da suda değil; hafızalarında, duygularında ve kimliklerinde çıkar. Modern şiirin merkezi eserlerinden biri olan Çorak Ülke'de T.S. Eliot, ana karakterin varoluşsal yolculuğunu manevi bir çoraklık içinde gezinmesi ve yozlaşmış bir dünyada kurtuluş aramasıyla aktarır.

Bu tür içsel yolculuklarda odak, yazarın "insanlık" kavramı üzerine yaptığı yorumlardır. Karakterler en derin korkuları, arzuları ve varoluşun getirdiği sorunlarla yüzleşirler. Bu eserler, okuyucuları da kendilerini sorgulamaya iter ve okuyucu karakterle birlikte kişisel aydınlanma yaşayabilir. Yolculuğun her adımı, çoğu zaman yanında büyüme ya da bir kayıp getirir. Tıpkı bir nehrin kayaları oyarak yolunu açması gibi yolculuk da beraberinde getirdiği zorluklar, aydınlanmalar ve

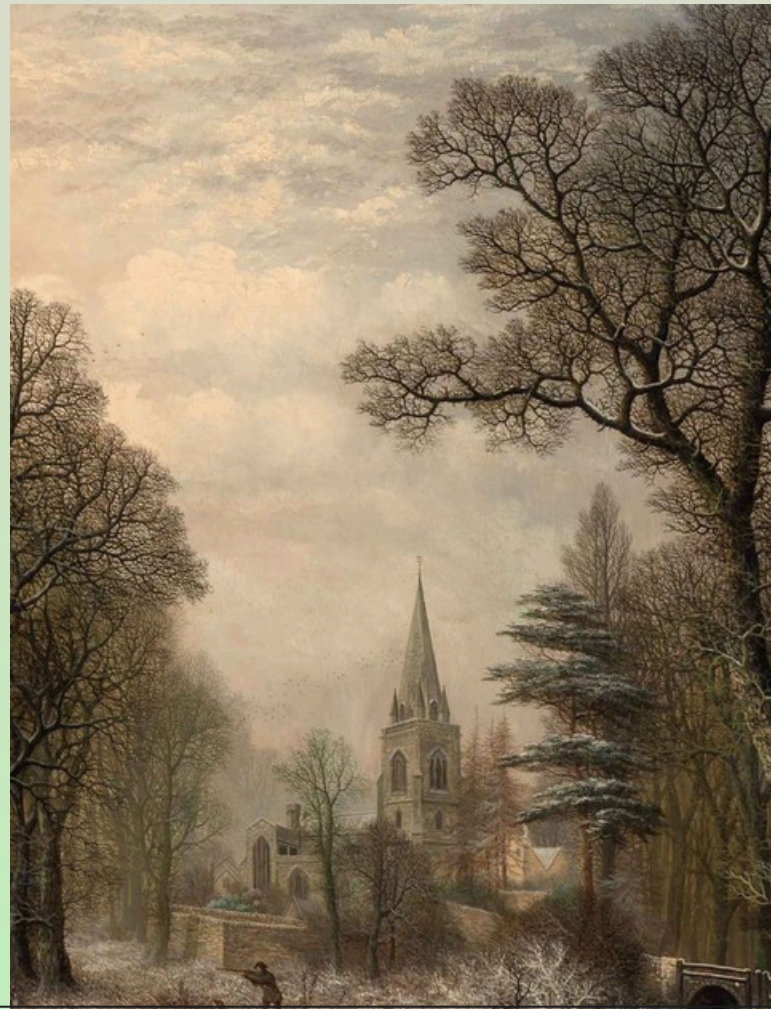

PENGUIN CLASSICS

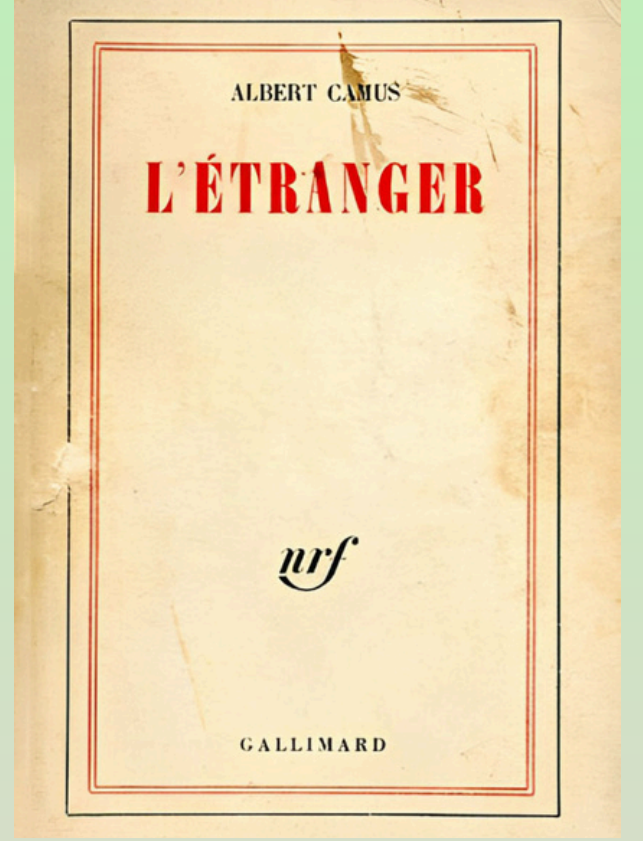
T. S. ELIOT

The Waste Land
and Other Poems

Edited with an Introduction and Notes by FRANK KERMODE

bazen de hayal kırıklıklarıyla karakteri şekillendirir. Karakterler sadece dış dünyayı değil, kendi içlerini de anlamaya fırsat bulur. Albert Camus'nun *Yabancı* adlı eserinde, anlam arayışında olan karakterin çabası bize şunu düşündürür: Acaba yolculuğun kendisi varmak istediğimiz hedeflerden daha mı önemli? Önemli olan yol boyunca karşılaştığımız zorluklarla yüzleşme şeklimiz ve onlara verdiğimiz tepkiler mi?

Sonuç olarak, edebiyattaki yolculuğun teması varış noktası kadar süreçle de ilgilidir. Şair Robert Frost'un dediği gibi, "Zor bir durumdan çıkmanın en iyi yolu, içinden geçmektir." ve edebiyat yolculuğu, hayatın karmaşıklıklarıyla baş etmenin metaforudur. Bize sadece nereye gittiğimizi değil, yolculuk sürecinde neye dönüştüğümüzü de düşündürür. Her yolculuk hikayesi aynı zamanda hayatın bir hikayesidir.

Etymology

Rabia Tam

FUTURE

(fyoo-chr)

The word “future” comes from Old French “futur”

it means

pertaining to a time after the present

Related Words:

- *Alien*
- *Stress*
- *Technology*

All Tomorrows is book which wrote by C. M. Kösemen. In this universe future is not predictable. People, animals, creatures are different and grotesque. For example:

JOURNEY

(jur-nee)

The word comes from different languages

In Latin “dies” means day

In Latin “diurnus” means of one day

In Vulgar Latin “diurnum” means day

In Old French “journée” means day’s work or travel and then it became journey.

→ it means →

Related Words:

- *Agememnon*
- *Car*
- *Love*
- *Sun*

Originally journey means “a day’s travel” but then it evolved to represent more extended trip. When we say “on a journey” we can think about a long journey but it is actually comes from the concept of one day.

Travelling from one place to another, especially when they are far apart

LIFE

(life)

This word comes from Old Norse
“lif” and Old High German “lip”.
Proto-Germanic “libam”.

it means

A period between birth and death

Greeks are used “bios” for life
or living things. The terms of
“biology” comes from this word.

Related Words:

- *Flowers*
- *Breathing*
- *Sky*
- *Spring*

In Roman mythology Terra is the
goddess of life.

In Norse mythology Freyja represent
life.

In Egyptian mythology Isis represent
the protector of life.

TIME

(taym)

The word comes from Proto-
Germanic ‘tima’, Old Norse ‘timi’
and Old English ‘tima’.

it means

Limited spaces
of time

What is measured in
minutes, hours,
days, etc.

Related Words:

- *Youth*
- *Hour*
- *Senile*
- *Corruption*

Father of Zeus called Cronos. He was
the god of time. The term of
“Chronology” comes from Zeus’s
father.

He ate his children as soon as they
were born, and it represents time
swallows everything.

OLD

(old)

This word comes from Old English
“ald” (Anglian) and West Saxon

“eald”

it means

Aged or antique

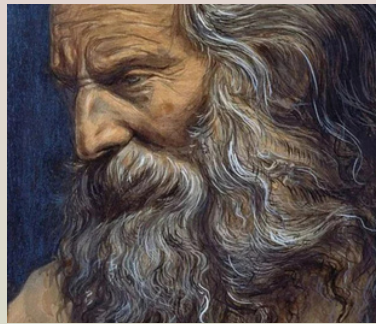

Having lived for
a long time; no
longer young

Related Words:

- *Vintage*
- *Tradition*
- *Bargain*
- *Sacred*

According to the Book of Genesis,
Methuselah is the longest living man.
He lived 969 years. He was the
grandfather of Noah.

Also one of the oldest trees called
Methuselah. They grow in California.

NOW

(nau)

The word “now” comes from Proto-
Germanic “nu”, Old Norse “nu”, in
Dutch and Old Frisian “nu”. Also
Old Church Slavonic “nyn”.

it means

At the present time

Related Words:

- *Carpe Diem*
- *Live*
- *Continuing*

Actually we live past almost 80
milliseconds even though we experience it
as “now”. The name of this experience in
the science called “neural log”.

DEVIL (Dev'l)

The word “devil” is derived from Anglo Saxson “deafol”. Old German “diabolos” from “diaballo”.

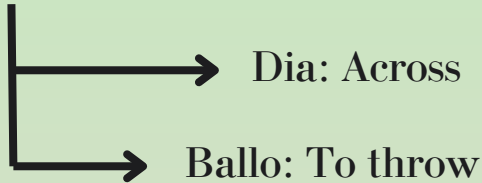
it means

The state or condition of having little or no money, goods, or means of support; condition of being poor.

Related Words:

- *Lilith*
- *Sacrifice*
- *Anger*
- *Hades*

In different religions, the idea of devils also different.

“Asuras” is the devil of **Hinduism**.

In **Japanese Folklore** “The Oni” represent devil.

In **Christianity** devil known as “Satan”.

Hermod'un Ölümler Diyarına Yolculuğu

Edanur oşkun

Asgard'ın büyük salonunda bir yas havası hâkimdi. Balder, ışığın ve saflığın tanrısı, ölümler diyarına gitmişti. Tanrılar ne kadar güçlü olursa olsun, ölümün dokunduğu birini geri getirmek hiç de kolay değildi.

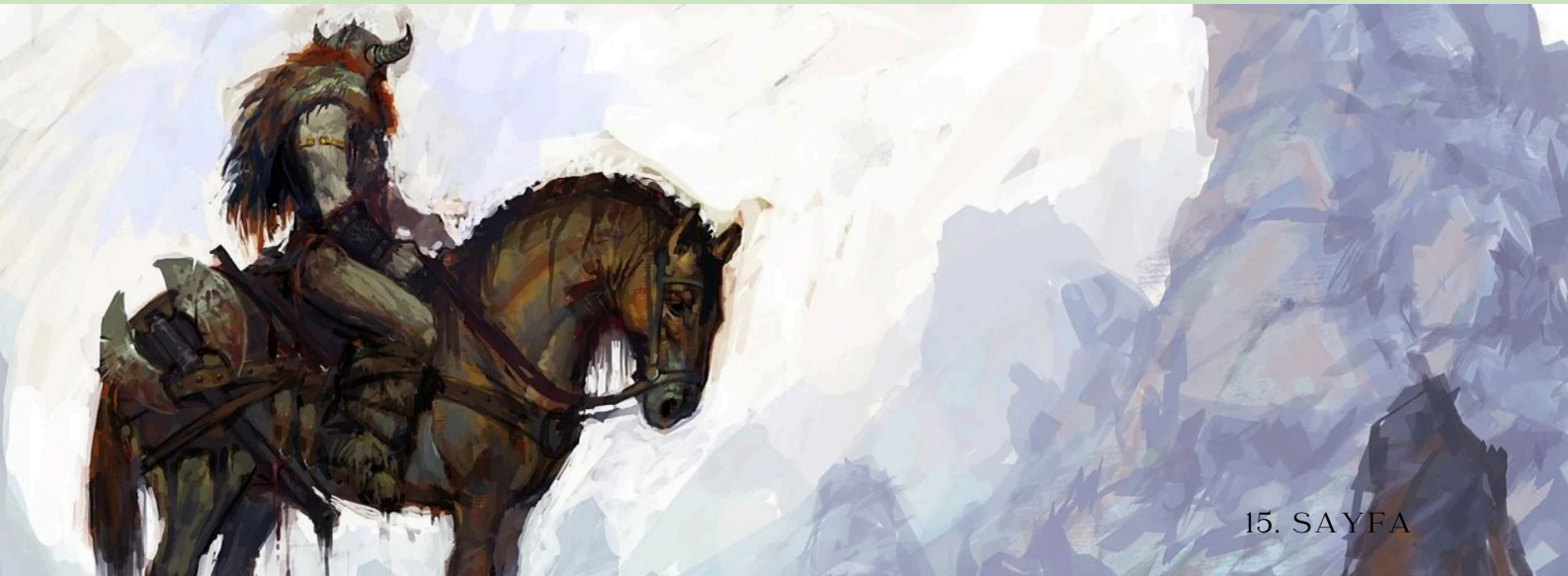
Frigg, oğlunun kaderini değiştirmek için tüm varlıklardan yemin almıştı. Ne taş, ne ağaç, ne hayvan, ne de insan Balder'e zarar vermeyecekti. Ama Loki, kurnazlığıyla bir boşluk bulmuş, kör tanrı Höðr'ü kandırarak Balder'in ölümüne neden olmuştu. Şimdi, Balder'in geri dönmesi için bir mucize gerekiyordu.

Hermod, Odin'in huzuruna çıktı. Babasının bakışları derin ve sorgulayıcıydı. Ama Hermod tereddüt etmedi.

“Beni gönder,” dedi. “Balder'i geri alacağım.”

Odin, kısa bir sessizlikten sonra başını salladı. Sleipnir'i işaret etti. “Onu sür ve Hel'in diyarına var. Ama unutma, oraya giden herkes geri dönemez.”

Hermod, sekiz bacaklı atın sırtına atladı ve hızla yola koyuldu.

Ölüler Diyarına Giden Yol

Asgard'ın altın kuleleri geride kalırken, Hermod'un önündeki dünya değişmeye başladı. Önce gökyüzü koyu griye döndü. Ağaçlar cansızlaştı, rüzgârın sesi azaldı. Sonra toprağın rengi soldu, çimenler siyaha çaldı.

Sleipnir'in nalları taşlara vurdukça yankılar uzayıp gidiyordu. Yol giderek daha soğuk, daha karanlık bir hâl aldı. Hermod, etrafındaki sessizliğin büyüklüğünü fark etti. Burada hiçbir canlı sesi yoktu. Ne kuş ötüyordu ne de bir yaprak hışırdıyordu.

Saatler, belki de günler boyunca sürdü yolculuğu. Sonunda, Gjöll Nehri'nin kıyısına vardı. Nehir, dünyalar arasındaki sınırdı ve üzerinde Gjallarbru Köprüsü uzanıyordu.

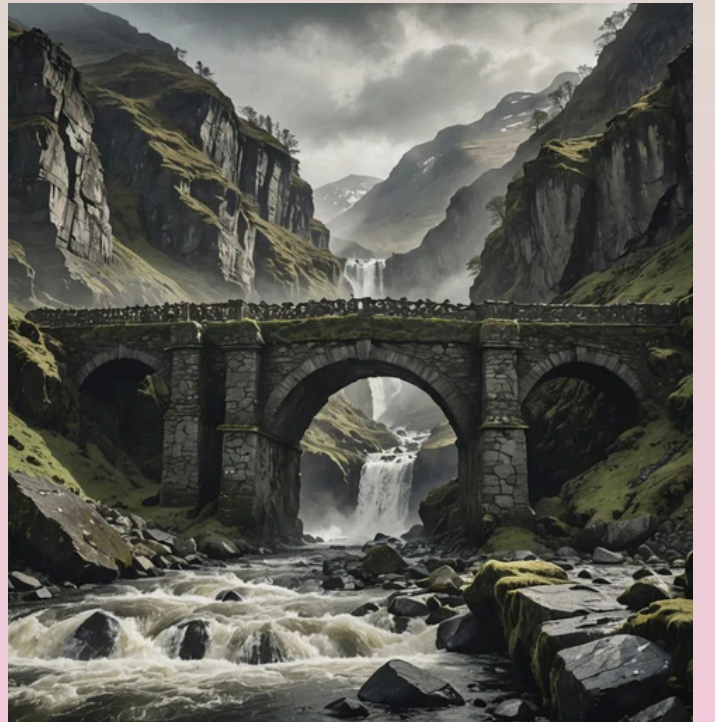
Köprünün başında bekleyen Modgud, gölgelerden bir siluet gibi belirdi.

“Buraya gelenlerin nefesi soğuktur,” dedi Modgud, Hermod'a bakarak. “Ama senin nefesin sıcak. Sen ölmedin.”

Hermod, atının sırtında doğruldu. “Balder'i geri almak için Hel'in diyarına gidiyorum.”

Modgud başını eğdi. “O buradan geçti. Ama geri dönebileceğinden emin misin, Asgardlı?”

Hermod cevap vermedi. Sadece Sleipnir'i ileri sürdü. Nehrin üzerindeki köprü, ince ve uzun bir bıçak gibi uzanıyordu. Nallar taşlara vurdukça metalik yankılar çıkıyordu. Karşıya geçtiğinde, artık ölüler diyarındaydı.

Hel'in Sarayında

Helheim... Sessiz, soğuk ve gölgelerle doluydu. Burası bir sondu. Güneşin hiç doğmadığı, rüzgârın hiç esmediği bir yerdi.

Hermod, sarayın devasa kapılarına geldi. Elleriyle kapıyı ittiğinde, taş ağır bir gıcırtyla açıldı.

İçeride Hel vardı. Tahtına oturmuş, onu bekliyordu.

Hel'in yüzü yarı ölü, yarı canlıydı. Bir tarafı genç ve pürüzsüzdü, diğer tarafı ise çürümüş ve kararmıştı. Ama en korkutucu olan gözleriydi soğuk, duygusuz ve boştu.

"Asgardlı," dedi Hel, sesi neredeyse fısıltı kadar hafifti. "Buraya neden geldin?"

Hermod, güçlü bir sesle karşılık verdi. "Balder'i geri istiyorum. O buraya ait değil."

Hel başını yana eğdi, uzun uzun düşündü. Sonra bir gülümsemeye benzer bir ifade yüzüne yayıldı.

"Eğer gerçekten herkes onun için yas tutuyorsa," dedi yavaşça, "o zaman gitmesine izin vereceğim."

Hermod'un gözleri umutla parladı. Herkes Balder'i seviyordu. Kim onun için ağlamazdı ki?

Hel devam etti:

"Ama tek bir kişi bile onun için gözyaşı dökmezse... O burada kalacak."

Hermod, kalbinin sıkıştığını hissetti.

Sonra, sarayın loş ışıkları arasında Balder'i gördü. Kardeşi hâlâ aynıydı ama bir gölge gibi soluktu. Hermod ona yaklaşmaya çalıştı ama Balder'in bedeni neredeyse elle tutulamaz gibiydi.

"Kurtaracağız seni," dedi Hermod.

Balder ona baktı. "Belki de," dedi sessizce. "Ama unutma, ölüm her zaman hak iddia eder."

Dönüş ve Acı Gerçek

Hermod, hızla Asgard'a geri döndü. Haber dört bir yana ulaştırıldı. Tanrılar, elfler, cüceler, insanlar... herkes Balder için gözyaşı döktü.

Ama bir kişi vardı ki ağlamadı.

Yaşlı bir dev kadını, Thökk, bir kayanın üzerinde oturuyordu. Soğuk gözlerle ileriye bakarak, “Neden ağlayayım?” dedi. “Balder öldü, ölümler geri dönmez.”

Ve o an tanrılar gerçeği fark etti.

Bu Loki'ydi.

Thökk kılığına girerek Balder'in dönüşünü engellemiştir.

Ve böylece Hel'in şartı bozuldu. Balder sonsuza kadar ölümler diyarında kalacaktı.

Hermod, başarısız olmuş olmanın ağırlığıyla Asgard'a döndü. Tanrılar sessizdi. Frigg gözyaşlarını kurutmuştu.

Ama bir kehanet vardı.

Bir gün, Ragnarok geldiğinde... Balder yeniden doğacaktı.

Ama o güne kadar, ölümün gölgesinde beklemek zorundaydı.

Sonnet 27

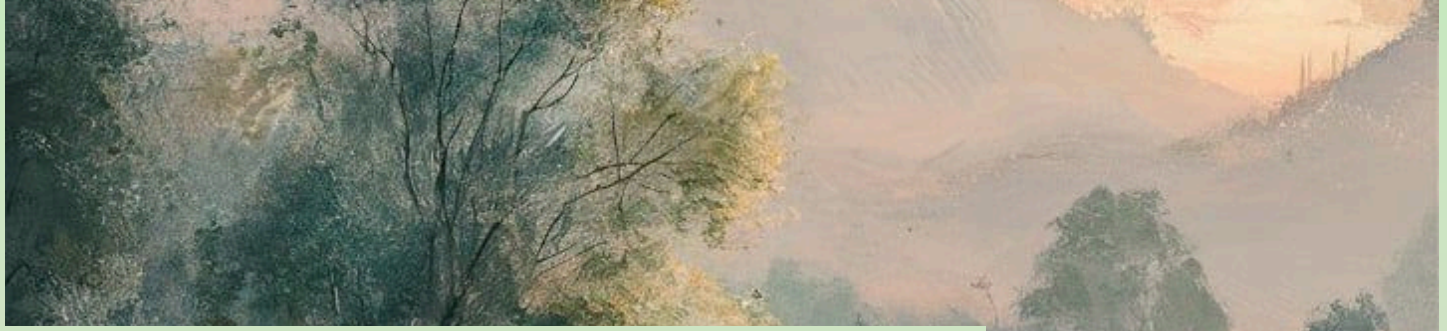
William Shakespeare

Weary with toil, I haste me to my bed,
The dear repose for limbs with travel tired;
But then begins a journey in my head,
To work my mind, when body's work's expired:
For then my thoughts, from far where I abide,
Intend a zealous pilgrimage to thee,
And keep my drooping eyelids open wide,
Looking on darkness which the blind do see:
Save that my soul's imaginary sight
Presents thy shadow to my sightless view,
Which, like a jewel hung in ghastly night,
Makes black night beauteous and her old face new.
Lo, thus, by day my limbs, by night my
mind,
For thee and for myself no quiet find.

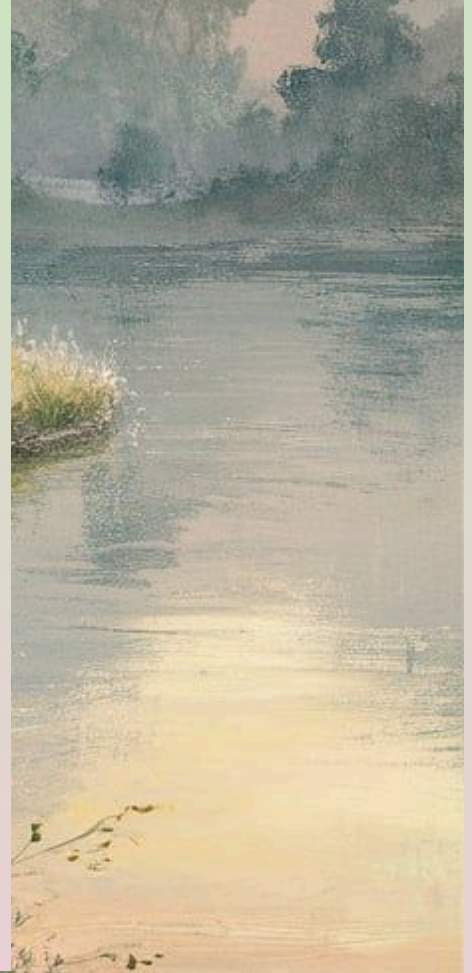

Sonnet 27

Çeviren: Hüseyin Arslan

Seyyah uzuvlarımın yorgunluğuna hoş bir uykuyla
Irgatlıktan bıkmış bedenimi yatağa bırakır
Tam o anda maceramın başlamasıyla
Bedenim inzivaya varır, zihnim çalışır.
Kendime dahi katlanamadığım düşüncelerimde bile
Sana çıkan her yol kutsal yolculuğum, niyetlenirim
Sarkık göz kapaklarımı açık tutsam bile
Bir kör gibi karanlığı seyrederim.
Ruhumun hülyalı gözlerini kurtar,
Hayaletini karanlığıma ilıştırır,
Kasvetli bir gecede parıldayan mücevher gibi
Soluk gecemi renklendirir, seni gençleştirir.
İşte böyle, gündüzleri uzuvlarım, geceleri
Zihnim çalışacak.
Sessizlik, ne sana ne bana kalacak.

*UZAK NEDİR? KENDİNİN BİLE
ÜCRASINDA YAŞAYAN BENİM İÇİN
GİDECEK YER NE KADAR UZAK
OLABİLİR. - İSMET ÖZEL*

Stopping by Woods on a Snowy Evening

Robert Frost

Whose woods these are I think I know.
His house is in the village though;
He will not see me stopping here
To watch his woods fill up with snow.

My little horse must think it queer
To stop without a farmhouse near
Between the woods and frozen lake
The darkest evening of the year.

He gives his harness bells a shake
To ask if there is some mistake.
The only other sound's the sweep
Of easy wind and downy flake.

The woods are lovely, dark and deep,
But I have promises to keep,
And miles to go before I sleep,
And miles to go before I sleep.

Karlı Bir Gecede Ormana Uğramak

Çeviren: Ayşe Subaşı

Kimin ormanı bu, sanırım biliyorum.
Kasabada olsa da evi;
Burada durduğumu bilmeyecek
Ormanın karlarla kaplandığını izlemek için.

Küçük atım da tuhaf bulmuş olmalı durmamı
Yakınında bir çiftlik evi bile olmayan bir yerde durmanın
Orman ve donmuş gölün arasında
Yılın bu en karanlık gecesinde.

Koşumlarını şöyle bir sarsıyo
Acaba bir hata mı var diye.
Bunun dışında duyulan tek ses
Esen rüzgar ve ince ince yağan kar.

Orman güzel, karanlık ve derin,
Ama tutulacak sözlerim,
Gidecek nice yolum var uyumadan önce,
Gidecek nice yolum var uyumadan önce.

Şiir; insanın hayattaki yolculuğunu, sorumluluklarını, ölümün kaçınılmazlığını ve doğanın cazibesini anlatan derin bir metafor olarak yorumlanabilir. Huzurun cazibesi ne kadar güçlü olursa olsun, anlatıcı yoluna devam etmek zorundadır.

IMANY

The shape of a broken heart

ethan hawke julie delpy

Can the greatest romance of your life
last only one night?

BEFORE SUNRISE

A Richard Linklater Film

PENGUIN CLASSICS

JACK LONDON

Martin Eden

Before Sunrise

Sacide Hilal Balta

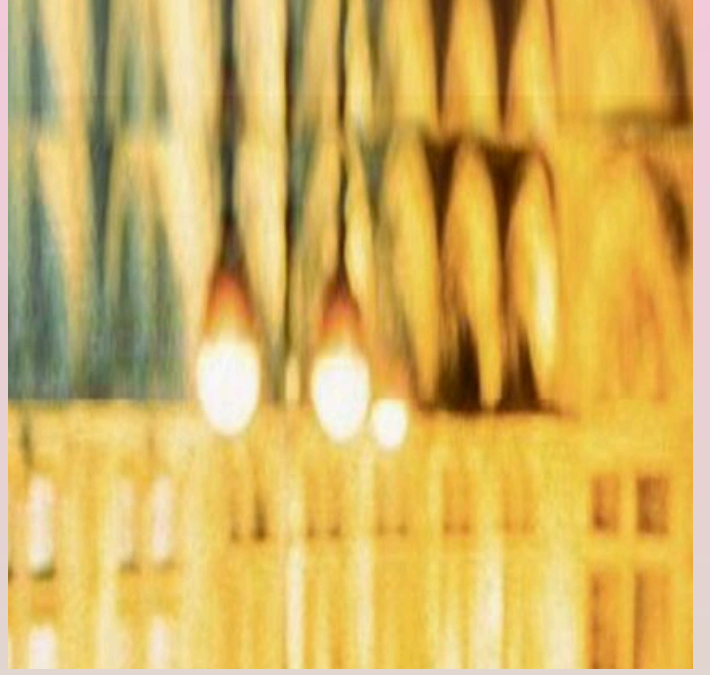
Hayatınızın en romantik anları sadece bir gece sürebilir mi?

1995 yılında yayınlanan ve başrollerini Ethan Hawke ile Julie Delpy'nin paylaştığı Before Sunrise, bir aşk üçlemesinin ilk filmidir. Film, iki gencin bir tren yolculuğunda tanışıp birbirlerine âşık olmaları ve bir gecede birbirlerini tanımaya çalışmalarını konu alır. Ancak bu yalnızca bir aşk hikâyesi değil, aynı zamanda içsel bir keşif ve yolculuk filmidir.

Filmin yönetmeni Richard Linklater, bir gece Philadelphia'da tanıştığı ve tıpkı filmdeki gibi geceyi beraber geçirdiği Amy ile olan hikâyesinden ilham alarak bu filmi çekmeye karar verir. Amacı Amy'i bulmaktır ancak genç kadın, ilk film yayımlanmadan önce bir **kazada** hayatını kaybeder. Uğruna çekilen üçlemeye hiçbir zaman şahit olamaz. Üçleme ise ona ithaf edilir.

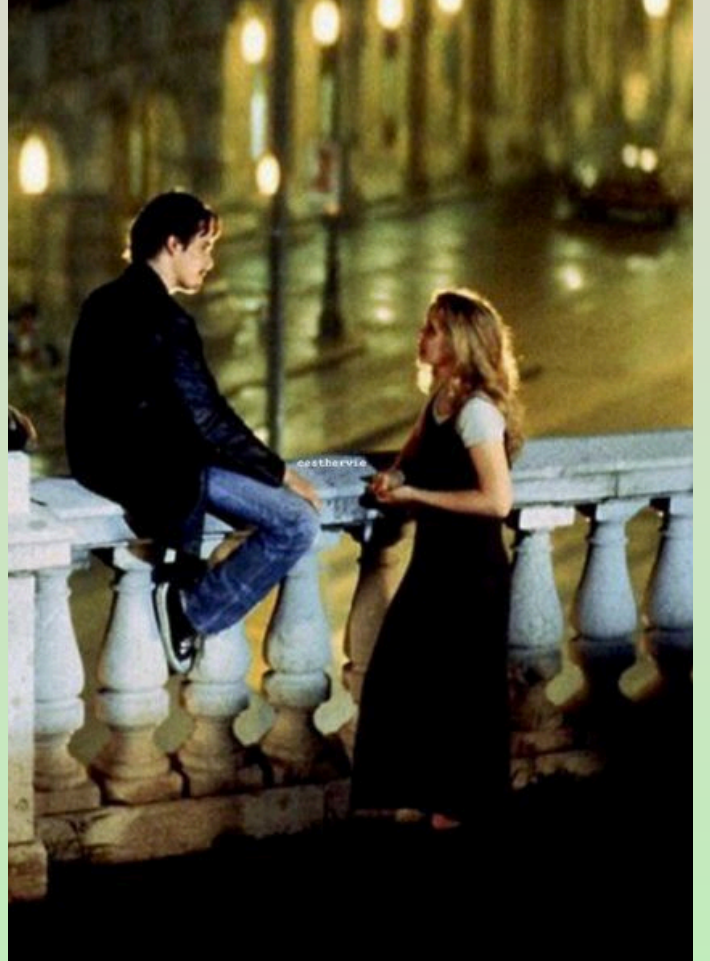
Jesse ve Celine, yolculuk esnasında tanışır, sohbet etmeye ve birbirlerinin fikirlerine ilgi duymaya başlarlar. Bu yolculuk, yalnızca fiziksel bir mesafe kat etmek değil, aynı zamanda iki yabancının kendi iç dünyalarına doğru yaptıkları bir keşiftir. Jesse, trenden inme vakti geldiğinde, Celine'i de kendisiyle birlikte Viyana'da inmeye ikna eder. İkili, bir geceyi bu romantik şehrin sokaklarında geçirecek, yürüdükleri her sokakta kendilerine dair bir şeyler keşfedeceklerdir.

Hayatın hızla akıp giden yolculuğunda, bu gece, onların bir dönüm noktası olacaktır. Derin fikirlerini, bir daha görmeyeceklerini düşündükleri bir yabancıya anlatmak, onlara özgürlük hissi vermiştir. Öyle ki gece bitmeden ikisi de birbirinden etkilenmeye başlamıştır bile.

“Eğer bu dünyada herhangi bir tür büyü varsa, o da birisini anlama ve bir şeyler paylaşma çabasıdır. Başarmanın neredeyse imkânsız olduğunu biliyorum ama... Kim umursar ki? Cevap çabada olmalı.”

Şaheser aslında bize gençlerin anlaşılma arzusunu anlatır. Céline'in bahsettiği gibi, dünya sürekli bir **döngü** içindedir. Yaşam, içinden çıkılamayan bir yolculuktur ve değiştirilmek istense bile her şey yerinde kalır. Film, hayatı Jesse ve Celine'in gözünden özetler. Hiç bitmeyecek sanılan mutlu anlar, özel insanlar, güneş doğup da gerçekler ortaya çıktığında ellerimizin arasından kayıp giderler. Tıpkı bir trenin raylar üzerindeki yolculuğu gibi, bu anlar da gelip geçicidir.

Diyaloglar üzerine kurulu bu filmde herhangi bir patlama anı görülmez; bunun yerine, her sahne hayatın içinden bir an olarak sembolize edilir. Amerikalı ve Avrupalı iki gencin diyalogları, farklı kültürleri birleştirir ve izleyiciyi içine çeker. Onların yolculuğu, yalnızca bir şehirde yapılan bir gece yürüyüşü değil, aynı zamanda iç dünyalarının derinliklerine yaptıkları bir keşiftir.

Film aynı zamanda doğru insan-doğru zaman temasına da dikkat çeker. Hayatın gerçekliğinin altını çizer ve her zaman doğruların denk gelemeyeceğini anlatır.

Doğal bir akışta, farklı farklı konulara değinir; aşk, siyaset, savaş, insan psikolojisi... Düşünce akışları hem ikilinin birbirini tanımasını hem de izleyicilerin kendi fikir yolculuklarına çıkmasını sağlar. Jesse ve Celine'in diyalogları, bir rüzgarın izlediği yol gibi, bir düşünceden diğerine savrulur.

“Bildığımız her şey yıldız tozundan oluştu. Bir yıldızdan geldiğinizi sakın unutmayın!”

Falci kadının Celine için olan yorumları, izleyenlere bir şeyi hatırlatır: Hepimiz çok daha büyük bir şeyin parçasıyız ve her şeyi başarmamız mümkündür. Hayat, bir yolculuktur; kendimizi keşfetmemiz, bizi biz olmaya iten bir serüvendir. Korkmamak ve ilerlemek gerekir. Jesse ve Celine'in gecesi de böyledir; dolu dolu yaşanır ama sabaha karşı yerini bilinmezliğe bırakır.

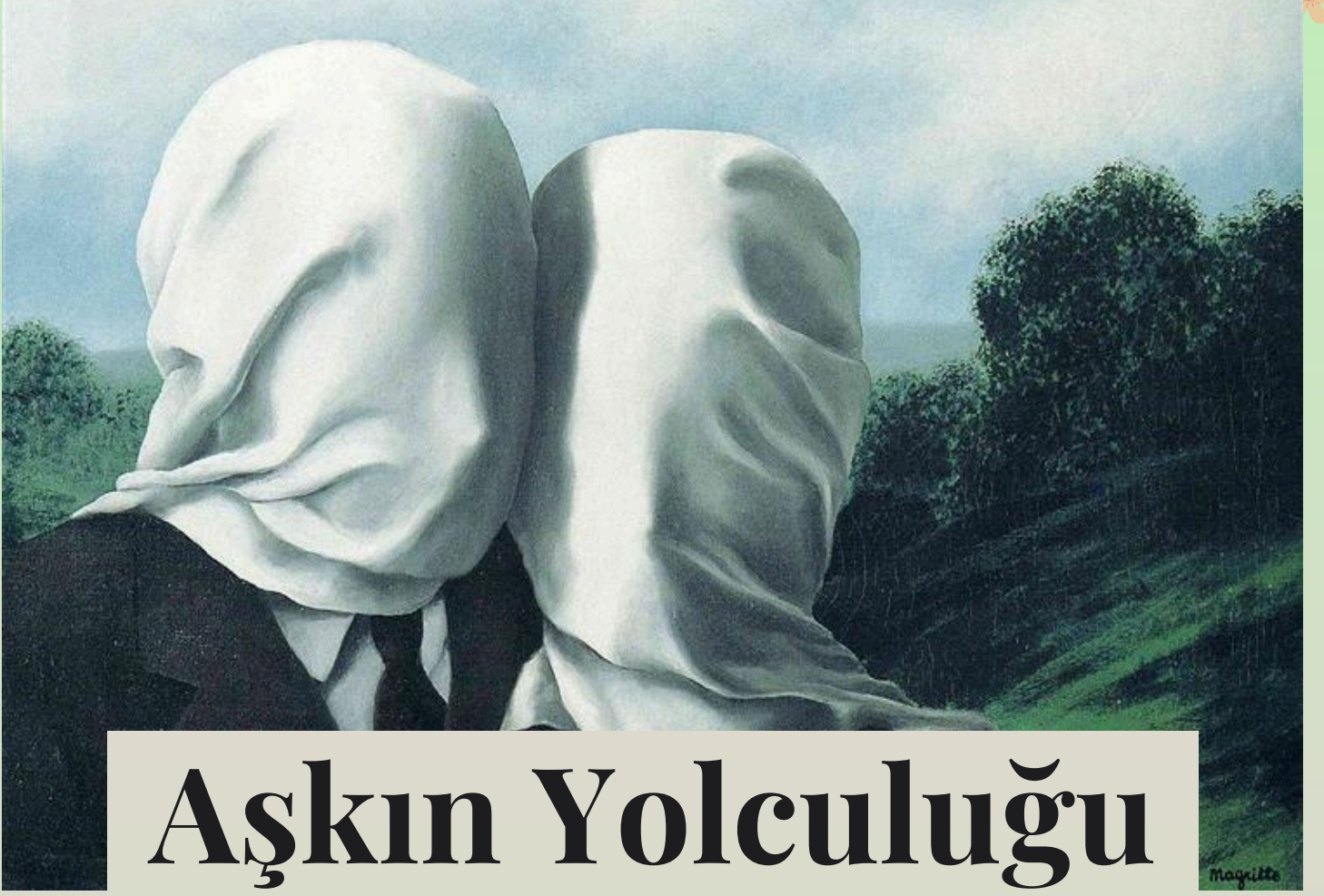

Hayatta yaptığımız her şeyi biraz daha fazla sevmek için yapmıyor muyuz?

Jesse, insanın yolculuğunun aslında daha fazla sevmek için olduğunu söyler. Her hareketin bir sebebi vardır. Bu; ilgi görmek, beğenilmek, kısacası daha fazla sevmek içindir.

Film, insanların kendileri olma yolundaki düşüncelerini ve ilerleyişlerini, iki farklı kültürden gelen gençler aracılığıyla örnekler. Farklı yollar, bir şekilde kesişebilir ancak sonunda yeniden ayrılırlar.

Hayat bir yolculuktur; her anı, her karşılaşmayı, her adımı bizi daha da şekillendirir. Farklı yollar, bir araya gelse de sonunda kendi rotalarına geri dönerler. Ama önemli olan, yolculuğun kendisidir; her ayrılış, bir başka başlangıca, her bitiş yeni bir keşfe kapı aralar.

Aşkın Yolculuğu The Lovers

Şevval Nur Demirci

Aşk bilinmez bir yolculuktur ne rotası bellidir ne de varılacak yeri. Onunla **doğarız**, onunla öğreniriz hayatın ne kadar yaşanabilir olduğunu, onunla tadarız en can yakan hisleri, onunla güler onunla ağlar, onunla büyür, onunla gelişiriz ancak yolculuk ilerledikçe, içindeki derin boşluklarla yüzleşiriz. Aşkın yolculuğunda sevdiğinin gözlerinde yeni bir dünya keşfedeceğini,

onunla kendi eksik parçalarını tamamlayacağını sanırsın. Ne komiktir ki sevdiğini daha çok keşfederken kendine yabancılaşmaya başlar, yalnızlıkla tanışırsın. İşte Magritte'in The Lovers tablosu da aşkın paradoksları olan yabancılaşmayı, yüzleşmeyi ve içimizdeki derin boşlukları yansıtmaktadır.

1898 yılında Belçika’da doğan René Magritte, sürrealist akımın en önemli figürlerinden biri haline gelmiştir. Sanatı, estetik bir ifade biçiminin yanı sıra gerçeklik, bilinçaltı ve algı üzerine bir sorgulama alanı olmuştur. 1912 yılında annesinin intihar etmesi dünyasında derin **izler** bırakmıştır. Annesinin cesedi nehirden çıkarıldığında yüzünün bir kumaşla örtülü olduğu söylenmektedir. Yaşadığı bu olay, Magritte’in birçok eserinde örtülü yüzler ile hatırlatılmıştır. Gerçekliği sorgulama, kimlik arayışı ve bilinmezlik temaları annesinin intiharıyla sanatında yer almaya başlamıştır.

Magritte’in sanat anlayışı, nesneleri alışılmış bağlamlarından koparıp onları farklı ve çelişkili şekillerde sunarak izleyiciyi düşündürmek üzerine kuruludur. Gerçeklik algısını yanıltan, sınırları zorlayan ve sorgulamaya yönelten eserleri modern sanatın şekillenmesinde yer almıştır.. Magritte sürrealizm ve kendine has felsefi düşüncesiyle modern sanata yeni bir soluk

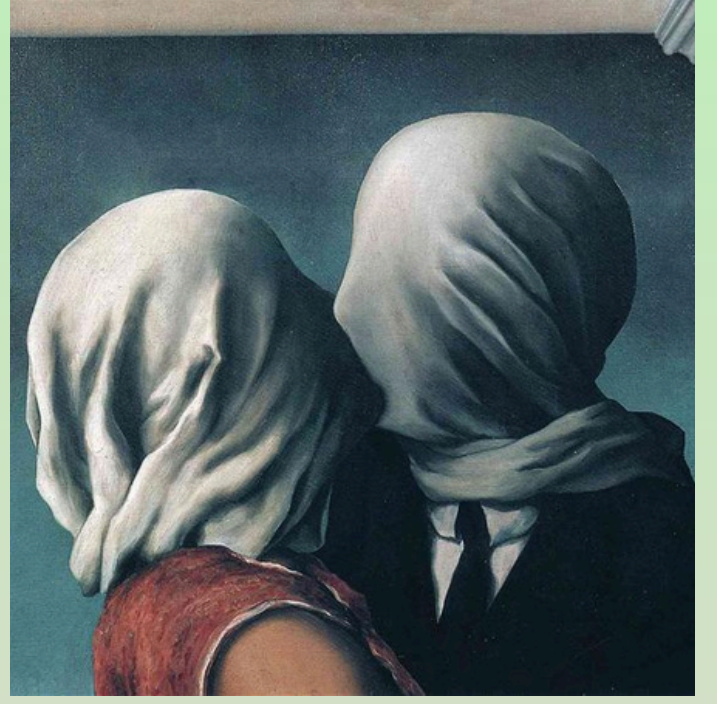

Aşk, başlangıçta birbiriyle birleşen iki ruhun dansı gibi görülebilir, ama bir süre sonra her şey bulanıklaşır, görünmeyen engellerle çevrelenir. Her iki taraf da birbirini daha derinden keşfetmeye çalışırken, aslında kendilerinden daha da uzaklaşırlar

kazandırarak *Pop Art*, *Minimalizm* ve *Kavramsal Sanat* akımlarını derinden etkilemiştir.

The Lovers I tablosunda ileriye doğru bakan, beyaz kumaşla kaplı yüzleri olan bir çift resmedilmiştir. Erkek ve kadın birbirine yakındır fakat her ne kadar birbirlerine yakın dursalar da birbirlerinden kopuk gibidirler; birbirlerini göremezler. Aşkın bu kör yolculuğunda her

ne kadar birbirlerine yakın dursalar da birbirlerinden kopuk gibidirler, birbirlerini göremezler. Aşkın bu kör yolculuğunda her ne kadar beraber olunsa da; bireylerin iç dünyalarında farklı bakışlarının olabileceğini, iletişimsizliklerin doğabileceğini göstermektedir. Beyaz kumaş motifi ise **belirsizliği**, gerçekliğe karşı oluşan körlüğü temsil etmektedir. Bazen tamamen tanıdığımızı sandığımızı insanı bile tam anlamıyla göremediğimizi anlarız. Örtülen yüzler bireyin kendini keşfetme yolculuğunu da temsil etmektedir. Dedğimiz gibi aşk bir yolculuktur ve bu yolculukta iç dünyamızı, kim olduğumuzu, amacımızı sorgular ve öğreniriz. Aynı zamanda beyaz kumaş yüzlerdeki duyguları gizlemektedir ve bu da aşkın öngörülemez bir yolculuk olduğunu simgelemektedir. Her şey aşkın ilk başta gözüktüğü gibi değildir, sevdiğinle beliren dünyanın zamanla bilinmez bir kara deliğe dönüşeceğini anlayamayız. Tablonun arka planının uçsuz bucaksız bir gökyüzü olması ise aşkın sonu olmayan özgür bir yolculuk olduğunu, lakin beyaz kumaşın kullanımıyla bu yolculuğun

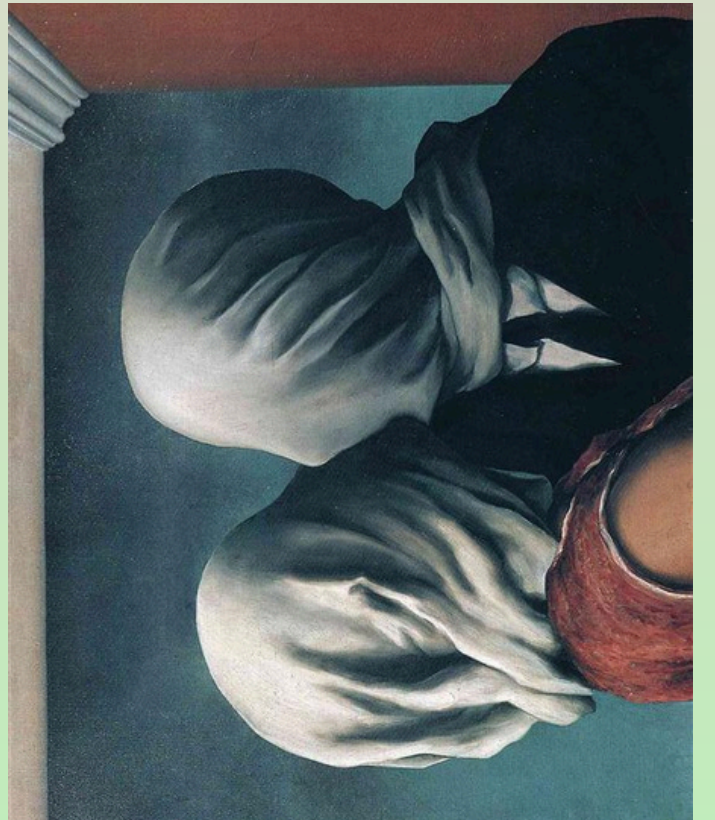
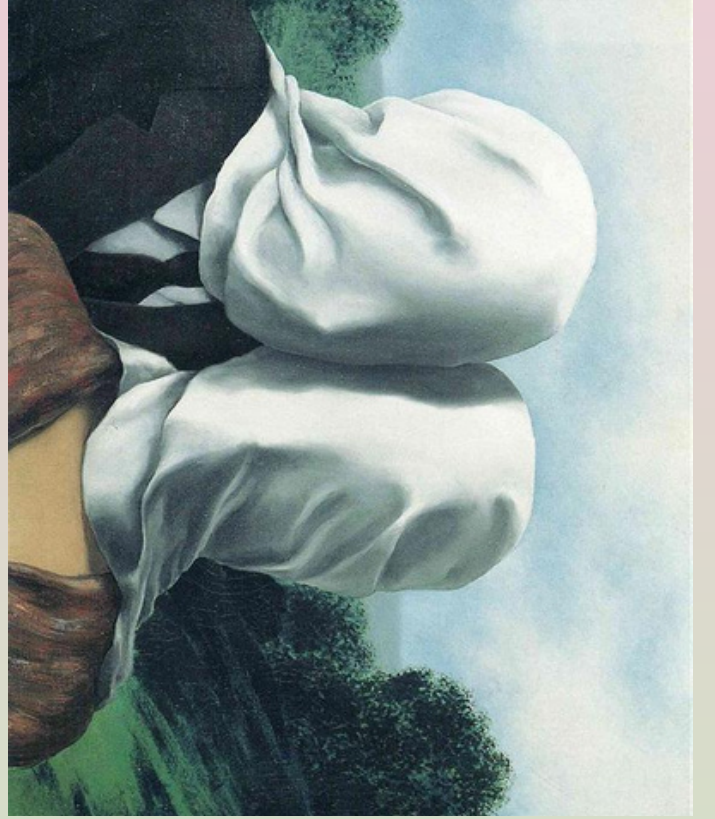
engeller ve sorunlarla dolu olduğunu anlatmaktadır.

The Lovers II tablosunda yer alan çift oldukça birbirlerine yakınlardır ve tutkuyla öpüşüyor gibi durmaktadırlar ancak burada da yüzleri beyaz kumaşla kaplıdır. Örtünün engel olduğu bu öpüşme, tutkulu bir aşk yolculuğuna çıktıklarını lakin birbirlerini tam anlamıyla tanımadan hareket ettiklerini simgelemektedir. Aynı zamanda kumaş birbirlerine tamamen ulaşmalarını engelleyerek karşılıklı iletişim kopukluklarının ve bariyerlerinin olduğunu göstermektedir.

Aşkın sonsuz bir yolculuk olduğunu ve bireyin bu süreçte değişip geliştiğini söylemiştik. Figürlerin kapalı olan yüzleri ise bu yolculukta doğan iletişimsizlikleri, anlaşılamamaları ve birbirlerini gerçekten görememelerini ifade etmektedir. Tablodaki koyu kırmızı renkli duvarın kullanımıyla çiftin bir odada oldukları anlaşılmaktadır. Tutkunun ve derin duyguların rengi olan kırmızının duvarla bütünleştirilmesi, bu hissiyatın engellerle dolu olduğunu ve baskılanmış bir hale büründüğünü göstermektedir. Aynı zamanda kapalı ve sınırlı alan hissi uyandıran duvarın varlığı, duyguların hapsolmasını ve bireylerin kendi dünyalarına yönelmelerini de ima eder.

Aynı zamanda her iki tabloda da yer alan beyaz kumaş toplumsal baskı ve kurallarının bir yansıması olarak da yorumlanabilir. Baskıcı toplumsal normların ve toplumların koyduğu engellerin, bu tutkulu aşkı yaşamalarını kısıtladığı ve baskıladığı da söylenebilir. Bunun sonucunda ise bireylerin birbirine yaklaşmasını, bir olmasını engeller.

Belki de aşk tutkulu bir yolculuktan ziyade kendimize varmamız için çıktığımız bir yolculuktur.

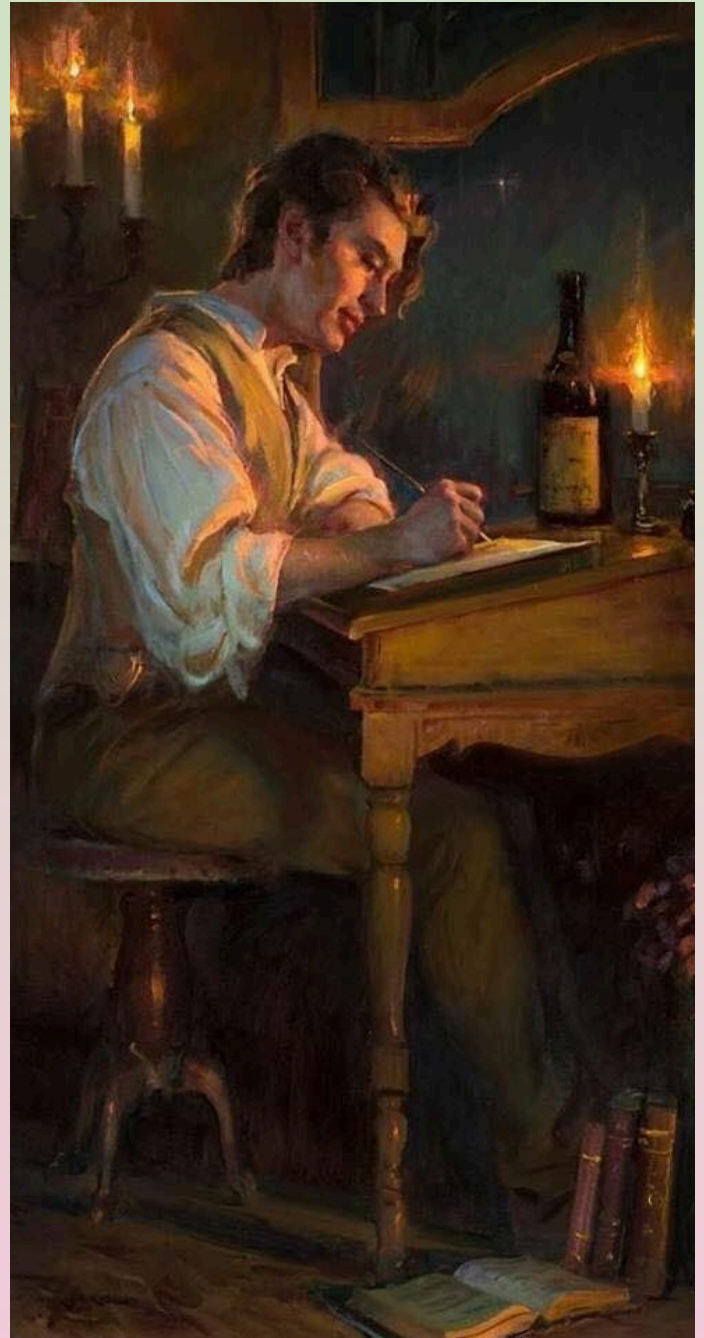

Kendinden Çıkmak: Martin Eden

Sıla Çağlak

Jack London'ın günümüzde de ilgi görmeye devam eden yarı otobiyografik romanı Martin Eden, potansiyel bir yolculuk örneğidir. Romanın yarı otobiyografik niteliğe sahip olmasının nedeni, içindeki bazı kişi, mekân ve olayların yazarın hayatındakilerle benzerlik göstermesi, hatta bazen doğrudan yer almasıdır. Potansiyel yolculuk açısından bu kitabı ele alacak olursak içeriğinden bahsetmekte fayda var. Kitabın ilk sayfalarında Martin Eden'ı kendini yeteri kadar geliştirmemiş ve yeterli entelektüel birikimi bulunmayan bir karakter olarak tanırız. Öyle ki, karakter doğru cümle kurmaktan bile aciz bir haldedir. Martin, geçimini denizcilik ile sağlamaya çalışan, kitaplara ve öğrenmeye çok da ilgisi olmayan biridir. Onun kendi içindeki derin yolculuğa çıkmasına ve bambaşka birine dönüşmesine önayak olan ve

bu uğurda ona motivasyon sağlayan tek bir duygu vardır: *Aşk*.

Martin'in yolculuğu, kendisinden sınıfsal ve entelektüel açıdan daha üstün bir kadına âşık olmasıyla başlıyor. Aşık olduğu kadından karşılık alabilme ve onun ilgi alanlarına dair sohbet edebilme arzusu Martin Eden'in tek ve en büyük motivasyonu haline geliyor. Bu arzuyla çıktığı yolda Martin, edebiyat dünyasına doğru büyük bir adım atıyor ve o dünyadan bir daha çıkamıyor. Kendini aşık olduğu kadına ve onun ailesine kabul ettirme arzusu içinde öyle derinleşiyor ki, bu uğurda kendini geliştirmeye adanıyor ve "bilmek" eylemi ile tanışıyor.

"İnsanın bilgi birikiminin bu kadar büyük bir hacme ulaşabileceği hiç aklına gelmemişti. Korktu. Beyni bu kadar bilgiyi alabilir miydi? Ama sonra bunu becermiş olan bir sürü insan olduğu aklına gelince tutkulu, büyük bir yemin etti fısıltıyla, onların yaptığını kendisinin de başaracağına ant içti."

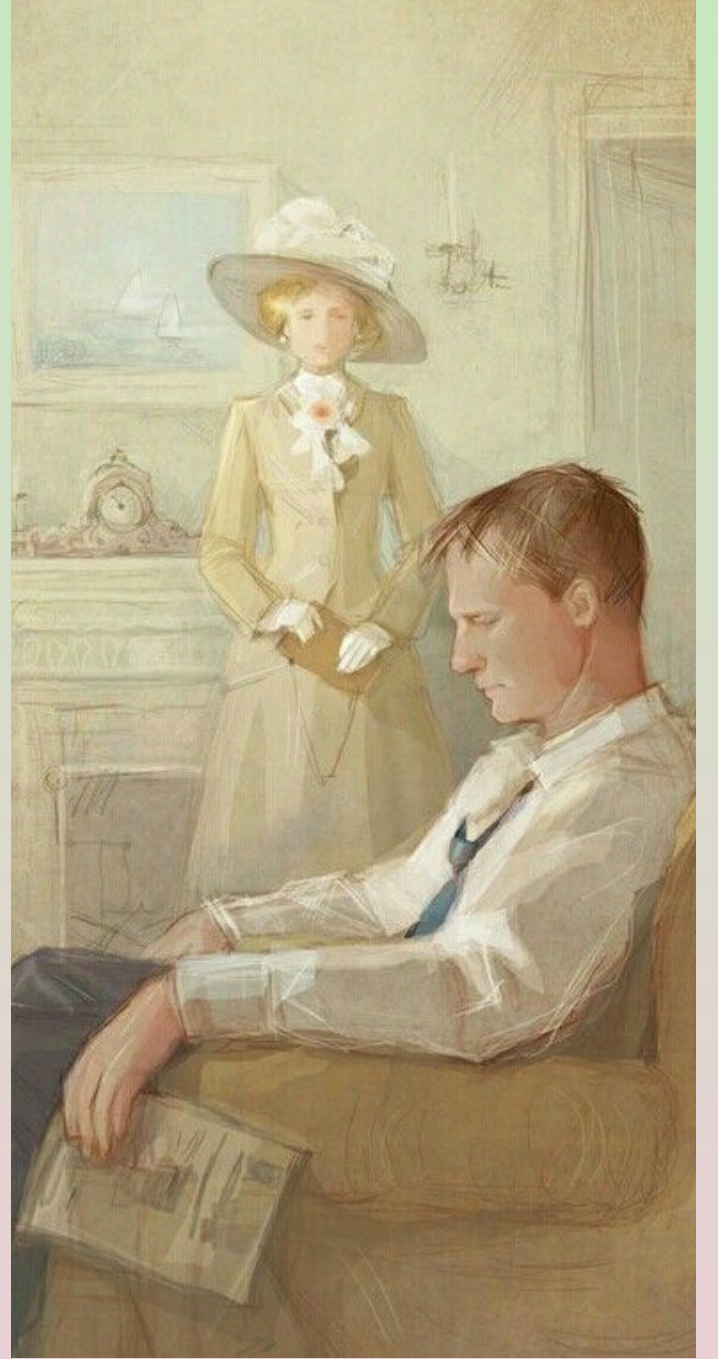
Verdiği bu kararın ardından Martin Eden, kendine sürekli okuduğu, öğrendiği ve yazdığı bir düzen yaratıp hayatında geri kalan her şeyi bu düzenin gerisinde tutuyor. Hiçbir şey yazar olma gayesinin önüne geçemiyor; aşık olduğu kadın Ruth bile. Tüm bu çalışmalarının asıl sebebi olan Ruth, onun yazar olabileceğine inanmadığında bile Martin yazar olma arzusundan vazgeçmiyor. Bu durumda insanın kalıcı bir motivasyon veya **arzuya** sahip olduğunda kendisini aşmasının ne denli mümkün olduğunu görüyoruz.

Zorluklarla karşılaşıldığında yılmadan devam etmeye, son aşamaya kadar gitmeye ve başarılı olmaya sebep olacak sağlam bir arzu kaynağı ve onun getirdiği iradeye sahip olmak gerekiyor, tıpkı Martin Eden'da olduğu gibi.

Martin aşk motivasyonu ile kendini o kadar geliştiriyor ki zamanla aşık olduğu kadın ve onunla aynı sosyal sınıfa mensup diğer insanlardan daha bilgili ve gelişmiş bir hale geliyor. Kendisinin en iyi versiyonuna ulaşıyor. Yazıları dergiler tarafından defalarca reddedildiği ve parasızlıktan aç kalıp kabanını satmak zorunda kaldığı halde yılmıyor, ta ki Ruth ile ilişkileri bitene kadar. Ruth ile ilişkilerinin bitmesinin ardından Martin Eden büyük bir boşluğa düşüyor, motivasyonu kaybediyor ve okumaktan, yazmaktan, araştırmaktan uzak bir hale geliyor. Yazılarını dergilere göndermeye devam ediyor, ama yalnızca para kazanabilmek için.

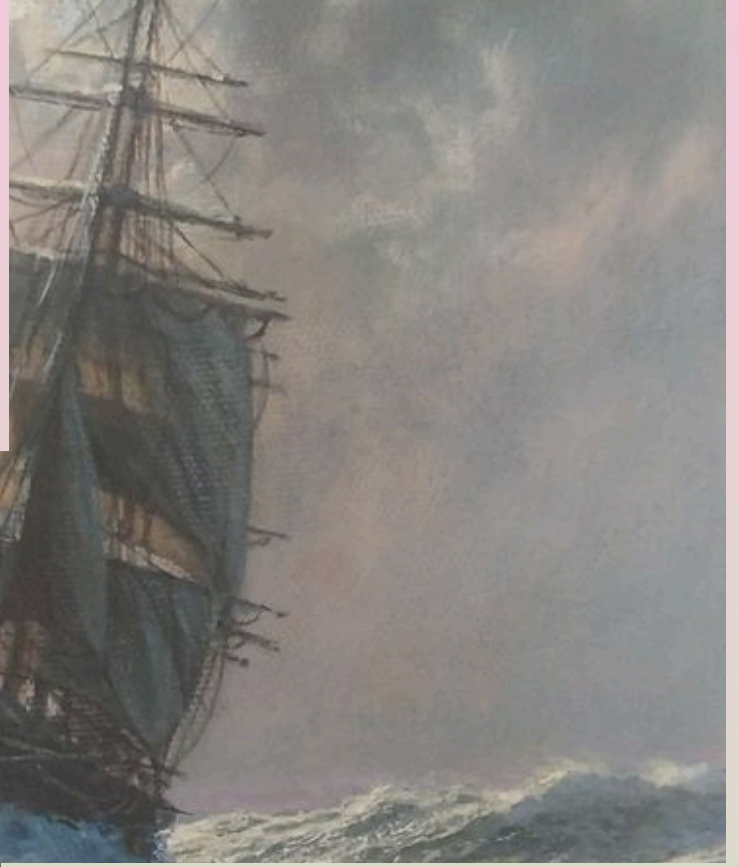
Tüm bu yaşadıklarının ardından Martin Eden, tanınan ve takdir edilen bir yazar haline geliyor ama çektiği **acılar** onu bunun mutluluğunu yaşamaktan alıkoyuyor. İnsanların takdirini kazanması ve yazılarının basılması artık onu mutlu edecek bir unsur olmadığı için bu durumu hiç umursamıyor. Onu asıl düşündüren tek şey neden insanların kendisi aç

ve muhtaçken yanında olmayıp, ancak şöhret kazandıktan sonra onun kıymetini anladıkları oluyor.

“Neden daha önce göze almadın? diye sordu sertçe. İşim gücüm yokken... Açlıktan ölürken... Şimdi kimsem aynı Martin Eden’dım; o zaman neden yapmadın?”

“Kimse beni istemezken hangi kıymete sahipsem şimdi de öyleyim. Şu anda kafamı en çok kurcalayan şey beni neden istedikleri. Beni kendim olduğum için istiyor olamazlar çünkü hala eskiden istemedikleri kişiyim.”

Sonuç olarak, kitabın sonlarına doğru Martin Eden’i ne kadar acı çekiyor olarak görsek de bu hedefine ulaştığı gerçeğini değiştirmez. Potansiyeline doğru yaptığı yolculuk, azmi ve başarısıyla Martin Eden, birçok insana ilham veren bir kitaptır. Kitap, insanın yeterli arzu ve iradeye sahip olduğunda başaramayacağı hiçbir şey olmadığını, kendilerini aşmalarının mümkün olduğunu okuyuculara kanıtlar, ve onlara sanki tüm süreci Martin Eden ile beraber yaşıyormuş gibi hissettirir.

Ancak tüm bunların ötesinde, insanın bir hedef doğrultusunda arzusunu sağlam bir kaynağa bağlaması gerektiğini de okuyucuya gösterir. Kitap bize aşk ya da bir insan gibi kalıcı olmayan ve kaybedebilme olasılığı bulunan motivasyon kaynakları yerine, hep bizimle olacak olan bir arzu kaynağını-kendi içimizden gelen bir güç gibi- esas almamız gerektiğini öğütler. Aksi takdirde, geçici motivasyon kaynağını kaybeden insan; yalnızca motivasyonunu değil, eyleme geçme gücünü de yitirecek ve yeni bir geçici kaynak bulana kadar yolun ortasında takılıp kalacaktır.

Müzişyenlerden Kelimelere **Imany: Slow Down**

Ayşe Naz İçöz

And I understand
Life isn't a friend
It's so hard, sometimes
But guess what
You're not the only one
The door is shot
But so is your mind
Ve anlıyorum ki
Hayat bir dost değil,
Bazen ne kadar da zor...
Ama bil ki,
Bu yükü yalnız sen taşımıyorsun.
Kapılar kapanmış olabilir,
Ama zihnin de öyle.

Slow down
Take your time
It will be alright
If you decide to take it on the signs
Take it easy
Take it easy
Yavaşla,
Acele etme.
Her şey yoluna girecek,
Eğer işaretleri görmeyi seçersen.
Sakin ol,
Sakin ol...

Enstrüman ya da şarkı fark etmeksizin, ezgisi olan her şey insanlara benzersiz duygular yaşatır. Duyulan bir melodi, insanları alıp çeşitli yolculuklara çıkarabilir; geçmişten bir anıya, geleceğe dair bir umuda ya da hiç bilinmedik bir evrene götürebilir. Herkesin aynı melodiyi farklı duyması ve sözlerden farklı anlamlar çıkarması müziğin büyüünde saklıdır. Bu büyüünün izlerini, **Nadia Mladjoa**, sahne adıyla **Imany**'nin sanatında da görebiliriz.

Kendisinden kısaca bahsetmek gerekirse, Imany, 1979 doğumlu Komorlar asıllı Fransız bir pop sanatçısıdır. Müzik hayatına başlamadan önce bir süre modellik yapan sanatçı, 2008 yılında şarkı söylemeye yönelmiş ve 2011'de Imany sahne adıyla ilk albümü olan *The Shape of a Broken Heart*'ı yayınlamıştır. On iki şarkı içeren bu albüm, gözleri kapalı şekilde çizdiği bir resme ithafen isimlendirilmiştir. Sanatçının yine aynı albümde yer alan ve sözleri kendisine ait olan "Slow Down" isimli şarkısı, dinleyenleri keyifli bir yolculuğa çıkarır.

Şarkının ilk yedi saniyesi sessizlikle başlar. Ardından bir gitar melodisi duyulur. Imany'nin şarkıda ilk telaffuz ettiği sözcük "Yavaşla." olur. Ardından "Acele etme." diyerek devam eder. Şarkının başlangıcı, çıktığımız yolculuklarda bazen nefes almamız ve etrafımızda olup bitenleri görmemiz için verilen bir tavsiye niteliğindedir. Kişi, ister hayat yolculuğunda ister bir patikada olsun, rehberlere, işaretlere ve verilen tavsiyelere güvenmelidir. "Eğer işaretleri takip edersen, her şey yoluna girecektir."

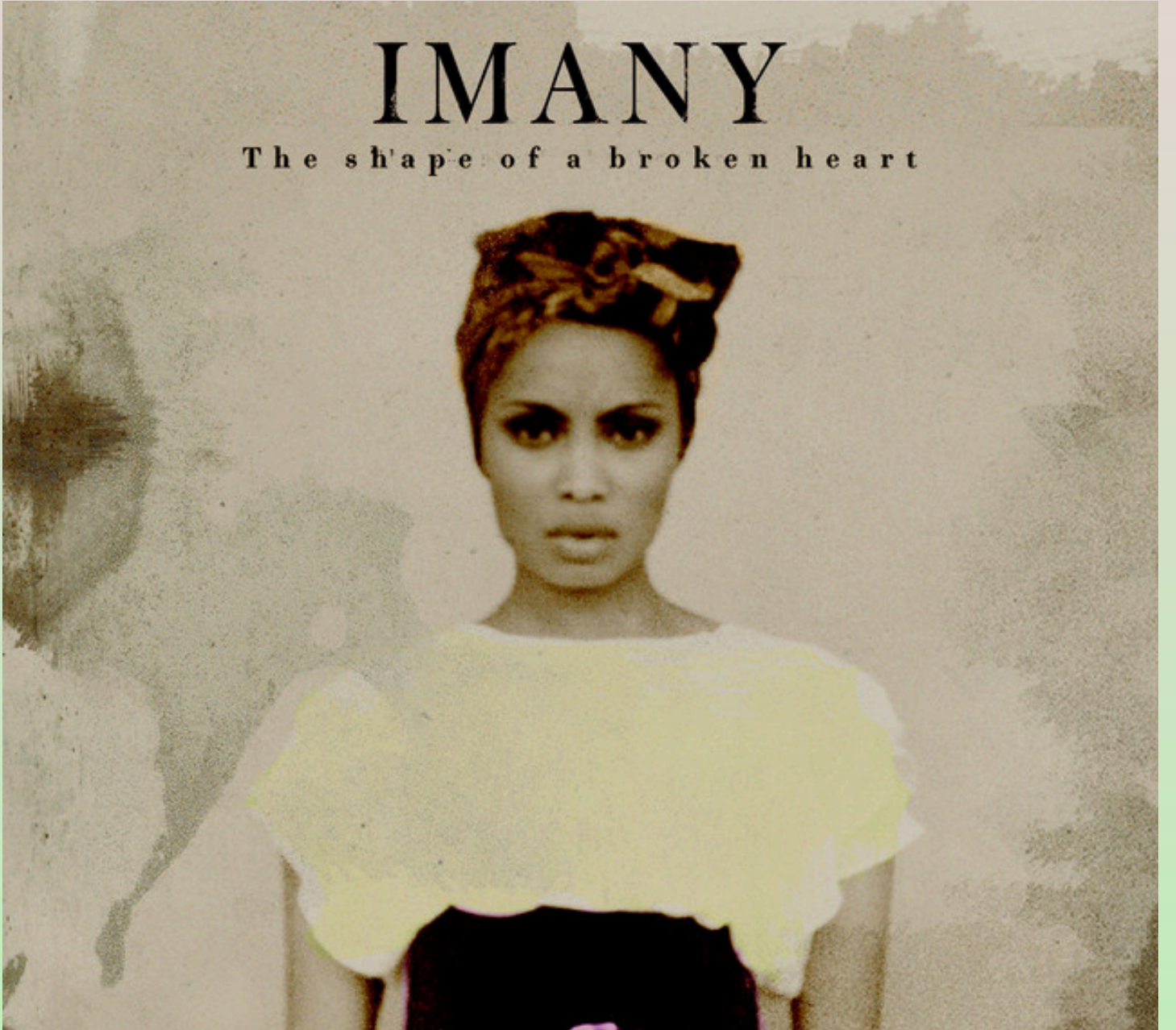
Hayat her zaman dostça davranmaz; bazen bizleri çok zorlar ama bu zorlukları yaşayan sadece biz değiliz. Imany bunun farkındadır ve bu farkındalığı sözlerine yansıtır. Şarkısının devamında, dinleyicinin hayat yolculuğundaki **karamsarlığından** bahseder: “Kapılar kapalı, zihninin de öyle.” Zorlukların insanı çıkmaz düşüncelere sürüklediğini ve zihnimize nasıl duvarlar ördüğümüzü anlatır. İç dünyamızdaki bu çıkmazı hafifletmek için şarkının başındaki sözlerini yineler: “Yavaşla, acele etme.”

Şarkı boyunca tekrarlanan bu sözler, dinleyiciye huzur verir ve hayatın akışında derin bir nefes almasını sağlar. Alınan derin nefesin ardından ise dinleyiciye Imany tarafından bir açıklama, bir nevi tavsiye verilir. Şikâyet etmek yerine, **iyi tarafı görmek** gerektiğinden söz eder. Gözlerimizi ve zihnimizi açmamız, etrafımızda olup biteni detaylıca gözlemlememiz gerektiğini vurgular. Dinleyicinin en iyi halinde olması değil, sadece elinden gelenin en iyisini yapması gerektiğini de belirtir. Şarkıda Tanrı'nın sevginin özü olduğu, ve sevginin her yerde bulunduğu vurgulanır. “Kollarını aç.” ifadesi, kişinin zor zamanlarında Tanrı'ya sığınmasını simgeleyebilir. Bu bölüm, “Yardım iste.” veya “Şefkat göster.” gibi farklı şekillerde de yorumlanabilir.

“Kalbini iyileştir ve yolculuğun tadını çıkar.” Şarkının sonlarına doğru İmany, son bir kez **anı yaşamayı**, içsel bir iyileşme sürecini tamamlamayı ve ardından hayatın getirdiklerini kabul edip keyfini çıkarmayı öğütler. Hayatta bizi zorlayan engellerden ziyade, yolculuğun kendisine odaklanmamız gerektiğini ifade eder.

Şarkının yavaş temposu insanın içini huzurla doldurur. Bunun yanı sıra şarkının genelinde geçen ifadelerin sadeliği ve kısalığı, tekrar eden kelimelerle birleştğinde mesajın etkileyiciliğini arttırır. Bu unsurlar, sanatçının etkileyici sesiyle birleştğinde dinleyiciye derin bir etki bırakan güçlü bir eser ortaya çıkar.

Müzisyenlerden Kelimelere Stairway to Heaven

Ömer Şahin

If there's a bustle in your hedgerow, don't be alarmed now
It's just a spring clean for the May queen
Yes, there are two paths you can go by, but in the long run
There's still time to change the road you're on

*Eğer çitinin ardında bir kıpırtı varsa, sakın korkma,
Bu sadece Mayıs kraliçesi için bir bahar temizliği.
Evet, önünde iki yol var, ama unutma,
Hangi yoldan gidersen git, hâlâ dönmek için zamanın var.*

Your head is humming and it won't go, in case you don't know
The piper's calling you to join him
Dear lady, can you hear the wind blow?

And did you know

Your stairway lies on the whispering wind?

Zihnın uğulduyor, bir türlü susmuyor, farkında mısın?

Çalgıcının sesi seni çağırıyor, peşinden gitmen için.

Sevgili hanımefendi, rüzgârın fısıltısını duyuyor musun?

Ve biliyor musun,

Senin merdivenin o fısıltılarla örülmüş?

İçinde ‘‘Tüm zamanların en iyi gitar solosu’’ olarak da nitelendirilen bir solo barındıran Led Zeppelin’in bu kült şarkısı, birçok grup ve sanatçıya ilham olmakla beraber müzik tarihinde de devrim niteliğinde bir yere sahiptir.

Rock müziğın inişli çıkışlı, adeta progresif diye nitelendirebileceğımız bu şarkının bütün yolculuğınun iki farklı başlık altında inceleyelim:

Şarkının Hikayesi

Grubun gitaristi ve çoğuş şarkısının bestecisi olan Jimmy Page, gazetecilere dördüncü albümlerini yayımlamadan önce yeni şarkılarından birinin on beş dakika sürebileceğini söyler ve bu şarkıyı kendilerini ‘‘doruşa ulaştıracak’’ bir şarkı olarak tanımlar.

1980 yılında Berlin'deki canlı performansları dışında şarkı hiçbir zaman 15 dakika uzunluğunda icra edilmemiştir. Ancak stüdyo kaydı 8 dakika sürmüş ve bu süre, dinleyicileri büyülemek için fazlasıyla yeterli olmuştur.

Şarkı katman katman çözölen bir yapı yaratmayı amaçlar. Parça, en başta açılış yapan kırılğan bir gitar girişiyle beraber bu melodinin üstüne eklenen vokal ve elektronik piyano ile daha coşkulu bir hale gelir.

Şarkının sözlerini yazan Robert Plant ise ifadesinde ‘‘*Elimde kalem kağıt ile oturuyordum ve bilmediğim bir nedenle hiç havamda değildim. Birdenbire sözler kalemimden kağıda dököldü.*’’ der.

Bazı insanlar Plant'in elindeki kalemi hareket ettiren gücün şeytan olduğuna ve sözleri onun yazdırıldığına inandılar. Bu iddialar üzerine Plant, şarkının tamamen iyi niyet ve duygular üzerine yazıldığına dair bir açıklama yapmak zorunda kaldı.

Bir Kadının Esrarengiz Yolculuğu:

İlk iki satırda kadının cennete giden bir **merdiven** almak istediğini ve dayanak olarak da Katolik Kilisesi'nin cennetten toprak satmasından bahsediliyor. Şarkı hafif bir tonda açılıyor.

Parça ilerledikçe tempo hızlanmaya başlıyor. Nakaratta karakterin merak duygusu içinde olduğunu anlıyoruz, adeta olduğu yerden fırlayıp yeni bir maceraya atılma içgüdüğü taşıyor. Batıya baktığında duygulanıyor ve gitme isteği için kemiriyor, ruhu ağlıyor. İçinde macera ve yolculuğa karşı konulamaz bir istek barındırıyor. Gitmek istediği yer ise birçok anlam taşıyor olabilir.

Şarkı katmanlaşmaya devam ediyor. Şarkıda baterinin sesini ilk kez duyduğumuz an aslında kadının yolculuğunun tam olarak başladığı an oluyor. Kavalcı onu çağırıyor ve bahar başlıyor. Cennete giden merdiven de bu rüzgarın yanında yükseliyor. Kadın içindeki anlamı bulmak için **patikayı** takip etmeli ve yolculuğunu devam etmelidir. Bu noktada gitar, bizlere esen rüzgar hissini veriyor.

Jimmy Page'in o ikonik solosuna giriş yapıyoruz. Bu kısım adeta şarkının zirvesine debelenerek tırmanmaya benziyor; oldukça sert ve hırçın. Hikayenin pencereleri açılmaya devam ediyor.

Sözler bize ruh ve karanlığın yanı sıra insanlığın kötücül tarafını da tarif ediyor. Kadın beyazlar içinde parlayarak yürüyor. Tasviri adeta bir melek gibi. Yolculuk devam ediyor; belki cennete, belki de hiçliğe... Ama yürüdüğümüz patika ortak ve bu patika, iyiliği ve güzelliği bulma azmini simgeliyor.

Bu zirveden sonra şarkı yavaşlıyor. Kadın kendi iç dünyasına, evine geri dönüyor. Yolculuğunda tecrübe ettiği birçok şeyden sonra değişiyor ve yeni bir forma bürünüyor. Belki yeniden başladığı yerde ama artık asla eskisi gibi değil.

Adeta bir döngü gibi, yeniden başladığımız noktaya geri döneriz. Sanki sonsuz bir çember. Şarkı insana her dinlediğinde adeta bu macerayı farklı perspektiflerden hissettirebilecek elementlere sahip olağanüstü bir döngü gibidir, her deneyimde yeni güzellikler bulabileceğimiz sonsuz bir çeşme.

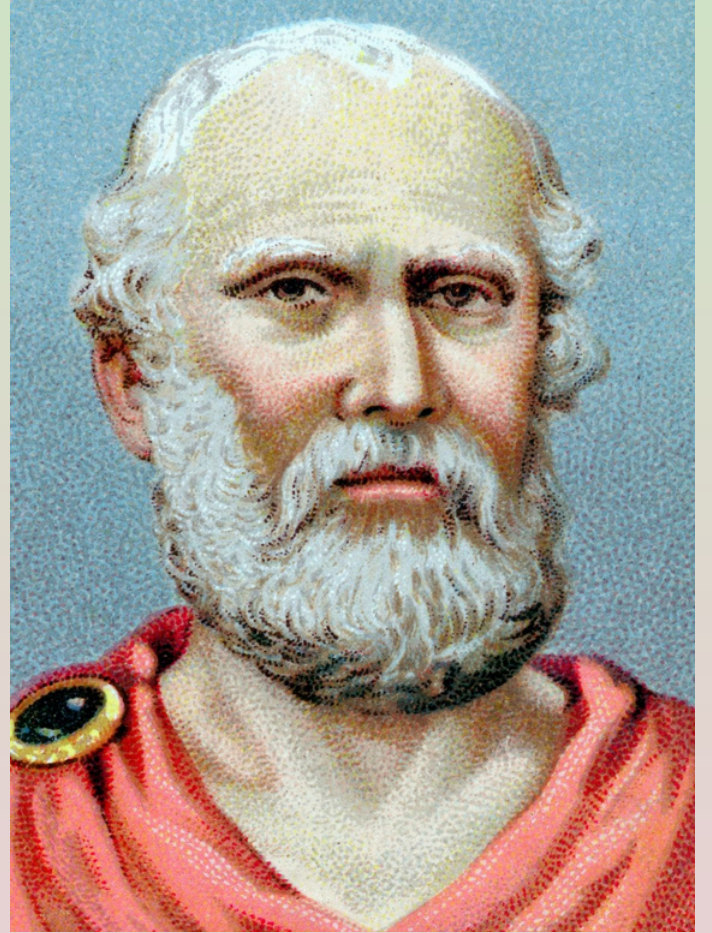
Büyülü, yakalayıcı ve eşsiz.

Platon'un Mağara Alegorisi ve Gerçeklik Yolculuğu

Zeynep Uzun

İnsanın hakikate ulaşma sürecini bir yolculuk olarak anlatan Platon'un mağara alegorisi, dünyaca ünlü kitabı Devlet'te yer alır. Bu alegoride Plato, doğumdan itibaren mağarada tutsak edilen insanlardan bahseder. Bu insanlar sadece karşılarındaki mağara duvarını görebilecek şekilde zincirlenmişlerdir. Arkalarında ateş yanar ve kuklacılar duvara gölgeler düşürürler. Mahkumlar bu gölgeleri "gerçeklik" olarak algılamaya başlarlar. İçlerinden bir tanesi zincirlerden kurtulmayı başarır ve mağaranın dışına çıkar, işte bu yolculukta atılan ilk adımdır. Güneş ışığı gözlerini acıtır fakat gerçekleri sonunda idrak eder ancak yolculuk burada bitmez. Geri dönmek istemese de diğer mahkumlara gerçekleri anlatmak için mağaraya

geri döner. Mahkumlara gördüklerini anlatır fakat hiçbiri adama inanmaz ve eğer kendilerini serbest bırakırsa onu öldüreceklerini söylerler. Böylece artık kendi seçtikleri yolun mahkûmu olurlar.

Bu hikayeyi Platon'un hocası olan Sokrates'in ağzından dinleriz. Sokrates mahkumları biz insanlara benzetir. Mahkumlar halk iken, kaçan **mahkum** filozoftur, doğru bilgiye ulaşmış kişidir. Mağaradan kaçmak aslında cehaletten doğruluğa ve gerçekliğe olan yolculuğu temsil eder. Toplumda da sıkça böyle insanların var olduğunu görürüz. Bir dine sorgusuz bir şekilde inananlar, bir topluluğun parçası olup kümülatif düşünmekten ileri gidemeyenler... Belki bizler de bir mağaranın içerisinde yaşayıp

gördüğümüz veya düşündüğümüz şeyleri gerçeklik olarak adlandırıyoruz. Bu mağaradan kaçmanın yolu ise felsefi düşündürmektir, sorgulamaktır ve hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmemektir.

Gerçekliğe yolculuk zorlayıcı olabilir, ancak insan kendini aştığında asıl benliğiyle ve gerçek dünyayla yüzleşir. Bazı gerçeklikler diğerlerinden daha keskin hissedilir, bu da gerçekliğin tek boyutlu olmadığını gösterir. En gerçek olanları bulmanız dileğiyle...

Hayat Yolculuğu Üzerine Yolcunun Rolü

İlayda Alkan

Oksijenin ciğerlerimizi yakarak ilk nefesimizi aldığımız andan itibaren hayat yolculuğumuz başlar ve biz, farkında olmadan “yolcu” rolünü üstlenmek zorunda kalırız. Bu yolculukta yaşanan her olay, sürece dayalı birer deneyimdir. Zaten “hayat” deneyimler ve süreçler silsilesi olduğundan dolayı bir “yolculuk” olarak görülür. Bu yolculuğu her birey farklı yollarda, farklı deneyimlerle, farklı yönlerde sürdürür. Yolculuğun nasıl geçeceği ise yolcunun bakış açısına ve süreçlere nasıl uyum sağladığına göre şekillenir.

Her birimizin yolu çoğu zaman farklı rotalardadır ve farklı dönüm noktalarına sahiptir. Bu yollar, yolcuyla etkisi altına alıp sürükleyebilir, her zaman yeni bir rota çizmek

mümkündür. Demem o ki bir noktada; zaman, mekân ve süreçler yolculuğumuzu şekillendirirken, bazen yolun güzelliğini fark edememek, yolcunun içsel keşfine ve bakış açısına bağlıdır. Sonuçta biz dünya kadar varız, onun kadar yaşar, 365 gün 6 saatte yaşlarız. Fakat rotayı bir yolcu olarak da şekillendirmenin daima bir yolu olmalıdır. Şayet üvey bir kalbe ve yapay bir zihne sahip bir yolcu, bir ağacın güzelliğini göremez veya gri bir bulutu kavrayamaz. Bence hayatı, her bir zerrende hissedip, tüm duyularında var edecek kadar dolu dolu yaşamak gerekir. Sonuçta “zaman kargaşası” hiçbir zaman bitmeyecek ve söz konusu bu kargaşa, kâinat var olduğu sürece biz yolculara eşlik edecek. Sırf bunun için neden gri bulutu görmekten

vazgeçilsin? Neden o ağacın dallarına teker teker sarılmak reddedilsin?

Yolu öngörmek çoğu zaman zordur ve bu bilinmezlik korkutucu gelebilir çünkü yolcu dâhil her şey değişkendir; fakat yolculuk zaten bu değişen deneyimlerle şekillenir. Biraz evvel bahsettiklerimden yola çıkarak, bu sürecin de hayat yolculuğuna dahil olan ve nihayetinde üstesinden gelinebilecek minik bir drama olduğu varsayılabilir. Bu uzun yolu işkenceye çevirmemek için ya rotayı, ya bakış açısını, ya da yol üzerindeki hakimiyeti yeniden şekillendirmek gerekir.

Sonuç olarak, hayat, süreçlere bağlı tecrübelerden oluşan bir yolculuktur ve biz bu yolu yürümek zorundayız. Farklı güzergahlardan gidilse de, farklı deneyimler yaşansa da, keyif alınabilir bir yolculuk için birçok şey yaşanmaya değerdir, ancak bu her yolcuya göre değişebilir. Önemli olan görmek ve fark edebilmek olduğu için, küçük süreçleri ya da hayat denen bu yolculuğu biz yolcular olarak mutlaka güzelleştirmeliyiz.

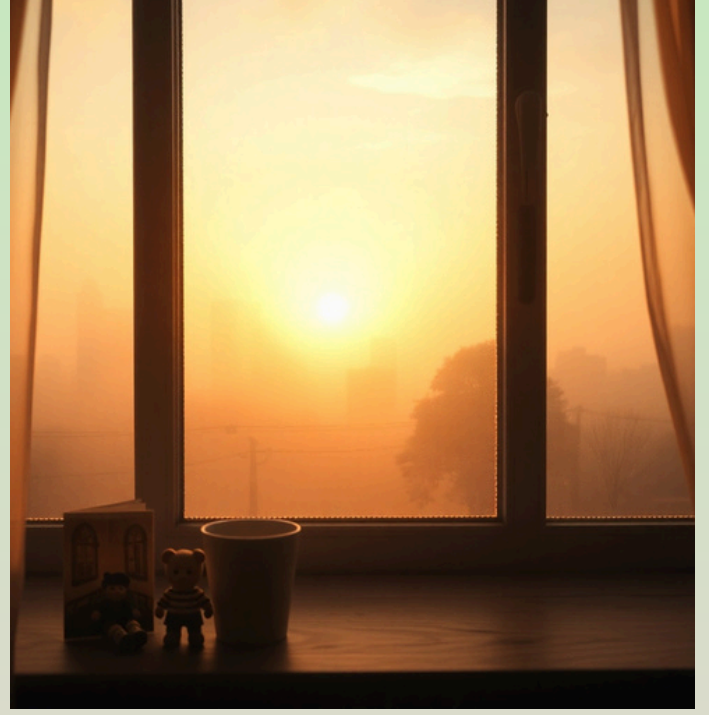
365 gün 6 saatte ölmemeli, kâinat kadar yaşayıp 8 milyar kez doğmalıyız. Bu sebeple, Phoenix veya Osiris gibi yeniden var olmaya çalışmalı, hiç değilse Cemal Süreya'nın dediği gibi önce öpüşüp sonra doğmalıyız.

Satırlar Arası

SAMSARA

Zeynep Arıtoprak

Sabahların çile çektiği buz gibi bir gün bu. Pencereden sızan karanlık ve soğuk, odanın içine dolup yatağına kadar ulaşıyor. Günün ilk ışıklarını beklerken sen, eline geçen yegane şey gri bir parlıltı oluyor; cılız, hasta ve meczup. Zıpkın gibi kalkmayı hayal etmiştin oysa, bak o koca güç seni yine omuzlarından bastırıyor.

Ciğerlerini kağıt kesigi gibi ince ince dilimleyen havayı yarararak yürüyorsun. Yetişmek için uğraşıyorsun bir yerlere telaşla, iyi güzel ama senin varmaya çalıştığın yer seni gerçekten istiyor mu? Yıllardan beri yürüyorsun, yıl olmuş koskoca İKİ BİN OTUZ BEŞ. Anlamadın zaten koşturmaktan oraya buraya, nasıl farkına varacaktın ki?

Yıllar önce her gün oynadığın ölü köpeğin karşılıyor seni bir durakta. Onu gördüğüne şaşırmadın. Neden şaşırasın ki?

O zaten hiç ölmedi. Sadece tünelin sonunda seni bekliyordu, sen bilmiyordun. Nereden bileceksin ki? Sen hiç yaşamın değerini düşünmedin.

Eskiden küçük bir çocuktun, gözlerinde pespembe çerçevesiyle Polyanna gözlüklerin vardı. Hiçbir şeyden haberin yoktu, dışarıda arkadaşlarınla top oynardın. En sevdiğin arkadaşının doğum gününe en iyi kıyafetlerinle giderdin. Sen çocuk olmayı bilirdin, neden şimdi kendine bu kadar yükleniyorsun?

Biraz daha büyüdüün, belki aşık oldun belki çok çalıştın. En derin olmasa da epey yara aldın. Okula giderken kulaklarında bitmek bilmeyen şarkılar ve asi adımlarınla yaşamaya devam ettin. Yetmedi bir dört yıl daha okudun. Belki severek okudun, belki tiksinererek. Hayatından birkaç sene daha gitti.

Bir iş buldun çalıştın, veya hayat seni bambaşka bir noktaya sürükledi. Yıllar rüzgar gibi esti geçti. Arkadaşların, dostların, ailen, evin, araban, işin, çocuğun, eşin, kitapların, en sevdiğin kahve fincanın... Hepsi, ama hepsi seni bırakıp gitti. Yıllar geçti. Herkes gitti. Sıra sana da geldi.

Gecelerin yeniden uyandığı sınırsız bir gece bu. Pencereden süzen aydınlık ve sıcaklık, odanın içine dolup yatağına kadar ulaşıyor. Günün son ışıklarını beklerken sen, elinde kalan tek şey anıların, hayatın ve yaşlı bedeninin. Tamamladın işte sana bahşedilen hayat denen yanılgıyı. Bak işte bitti, hayatın çemberi. Bak son duraktasın, yolculuğun sonuna geldin.

Otobüs 100

Nisa Kitapçı

Şehirde gizemli bir otobüs hattı vardı: 100 numara. Kimse nereden kalktığını ya da nereye gittiğini bilmezdi. İnsanlar bazen otobüs duraklarında, eski ama bakımlı bir otobüsün önlerinden geçtiğini söylerdi. Üzerinde yalnızca "100" yazardı ve rotası hiçbir haritada görünmezdi. Mert, şehirdeki en eski gazetelerden birinde muhabir olarak çalışıyordu. Her gün farklı konular peşinde koşar, okuyuculara ilginç hikâyeler sunmaya çalışırdı. Fakat son zamanlarda, şehrin derinliklerinde anlatılan bir efsane dikkatini çekmişti: Otobüs 100. Söylenenlere göre, bu otobüse binen herkes **kayboluyordu**. Kimileri, otobüsün zamanda bir yolculuk aracı olduğunu, kimileri ise paralel evrenlere açılan bir kapı olduğunu söylüyordu.

Ancak hiçbir somut kanıt yoktu.

Mert, bu gizemin peşine düşmekte kararlıydı. Bir hafta boyunca şehrin farklı bölgelerinde Otobüs 100'ü gören insanlarla konuştu. Çoğu, yaşlılardan ve eski şoförlerden duyduklarını anlatıyordu. Kimse otobüse binmemişti ya da binenlerden haber alınamamıştı.

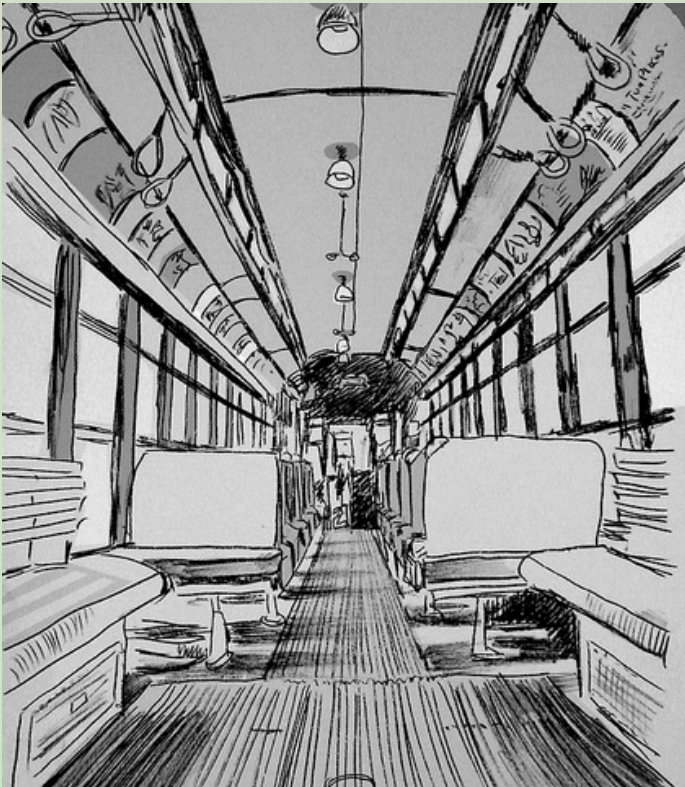
Bir akşamüstü, Mert elinde not defteriyle boş bir durakta beklemeye başladı. Saatler geçti, insanlar gelip geçti, ama Otobüs 100 görünmüyordu. Tam umudunu kesmiş ve eve dönmeye karar vermişti ki, karanlığın içinden eski model, krem rengi bir otobüs yavaşça durağa yanaştı. Farları hafif sönüktü, ancak üzerinde büyük siyah harflerle 100 yazıyordu.

Kapılar açıldığında, içeriden hiç ses gelmiyordu. Ne bir yolcu vardı ne de şoför görünüyordu. Mert tereddüt etti ama içindeki gazeteci merakı onu öne itti. Bir adım attı ve otobüse bindi.

Kapılar arkasında sessizce kapandı.

İçerisi beklediğinden çok daha temizdi. Koltuklar eski model olsa da yıpranmamıştı. Pencerele pulsluydu, dışarıyı görmek neredeyse imkânsızdı. Mert ön tarafa yürüyerek şoför mahalline göz attı, ama kimse yoktu. Direksiyon kendi kendine hareket etmeye başladı ve otobüs yavaşça ilerlemeye koyuldu.

Mert'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Telefonunu çıkarıp **haritaya** baktı ama sinyal yoktu. Camdan dışarı bakmaya çalıştı, ama gördüğü tek şey yoğun bir sis perdesiydi. Güzergâh hakkında hiçbir fikri yoktu.

Dakikalar geçti. Sonunda, otobüs yavaşça durdu. Kapılar açıldığında, Mert derin bir nefes aldı ve dışarı adım attı.

Birden, tanıdık bir sokakta buldu kendini. Ancak her şey farklıydı. İnsanlar eski model kıyafetler giymişti. Reklam panoları, artık var olmayan markaların logolarıyla kaplıydı. Şehir, bir zamanlar gördüğü eski fotoğraflardaki gibi görünüyordu.

Mert, geçmişe gitmişti.

Şaşkınlıkla etrafına baktı. Hangi yılda olduğunu anlamak için etrafındaki detaylara dikkat etmeye başladı. Bir gazete bayisine yaklaşıp, raftaki gazeteye göz attı: 13 Kasım 1985.

Mert, zaman yolculuğu yaptığına inanmakta zorlandı. Ama buradaydı, her şey gerçek gibi görünüyordu. Otobüsün onu geçmişe nasıl getirdiğini anlamıyordu, ama bir muhabir olarak bunu belgelemek zorundaydı. Cebinden defterini çıkardı ve gözlemlerini yazmaya başladı.

Tam o sırada, genç bir adamın kendisine doğru yaklaştığını fark etti. Üzerinde eski ama temiz bir ceket vardı. Yüzü tanıdıktı, ama nereden hatırladığını çıkaramıyordu.

"Sen... kimsin?" diye sordu adam, temkinli bir şekilde.

Mert, ne diyeceğini bilemedi. "Ben... Ben sadece bir gazeteciyim," diye yanıtladı.

Adam başını salladı. "Buraya nasıl geldin? Sen de mi Otobüs 100'e bindin?"

Mert'in kalbi hızla çarptı. "Sen de mi?"

Adam başını salladı. "Ben 1995'ten geliyorum. Buraya geldiğimde bu şehir bana 10 yıl eski görünüyordu. Anladım ki Otobüs 100 bizi geçmişe götürüyor, ama kimse geri dönemiyor."

Mert'in içini bir ürperti kapladı. "Ama bu mümkün olamaz. Bir yolu olmalı!"

Adam üzgünce başını iki yana salladı. "Birçok kişi denedi. Ama Otobüs 100 bir kez seni bıraktığında,

tekrar dönmüyor."

Mert derin bir nefes aldı. Eğer bu doğruysa, 2024 yılına geri dönemeyecekti. Ama bu ihtimali kabullenmeye hazır değildi. Kendisini buraya getiren otobüs, belki bir gün geri gelir ve onu alırdı.

Bunun üzerine, geçmişte sıkışıp kalan diğer yolcuları bulmaya karar verdi. Şehrin farklı köşelerini dolaşarak Otobüs 100 ile gelen diğer insanları aradı. Günler geçti, her birinin farklı zamanlardan geldiğini öğrendi. Kimi 70'lerden, kimi 2000'lerden gelmişti. Ve hiçbirisi, bir daha asla **geri dönememişti**.

Ancak Mert, geri dönmenin bir yolunu bulmaya kararlıydı.

Bir gece, terkedilmiş bir durağın köşesinde, gölgelerin arasından bir otobüs sesi duyuldu. Mert hızla döndü. Sislerin arasından gelen farlar, tanıdık bir şekilde parlıyordu.

Otobüs 100 geri dönmüştü.

Kapılar açıldığında, Mert

tereddütsüz içeri atladı. Otobüs yavaşça hareket etti ve camlar yine puslandı. Şoför koltuğu yine boştu. Fakat bu kez, Mert korkmuyordu. Geri döneceğini biliyordu.

Saatler sonra, otobüs tekrar durdu. Kapılar açıldığında, Mert tanıdık sokaklarını gördü. 2024 yılına geri dönmüştü.

Ancak, cep telefonunu açtığında, bir ayrıntı dikkatini çekti. O gün 14 Kasım 2024'tü. Otobüs, onu tam bir gün ileriye taşımıştı. Ve o günün gazetelerinde, "Kaybolan Gazeteci Gizemli Şekilde Geri Döndü!" başlıklı bir haber vardı.

Otobüs 100 hakkındaki efsane artık bir gerçektir. Ama kimse ona inanmayacaktı. Tıpkı, bir gün onun gibi otobüse binenlerin hikâyesine kimsenin inanmadığı gibi...

Mert, gizemin peşinden gitmeye devam etti. Ama bir daha asla Otobüs 100'ü göremedi.

Satırlar Arası

A Star Is Born

Avni Turan

Don't you see that a star is born?
Save yourself all that's forlorn
Keep talking, but I'll go on
Don't you see that a star is born?
Yeah, I will be on

My journey
Seems unique only to me
They say something's messed up with me
But I enjoy everything you can't keep
Take your time, don't think it's a need

Don't you see that a star is born?
Save yourself all that's forlorn
Keep talking, but I'll go on
Don't you see that a star is born?
Yeah, I will be on

My path
I'll choose it even if they won't
Ready to take off but they scream "Don't"
Like a black hole, they absorb ambition
But there stands the moonlit destination

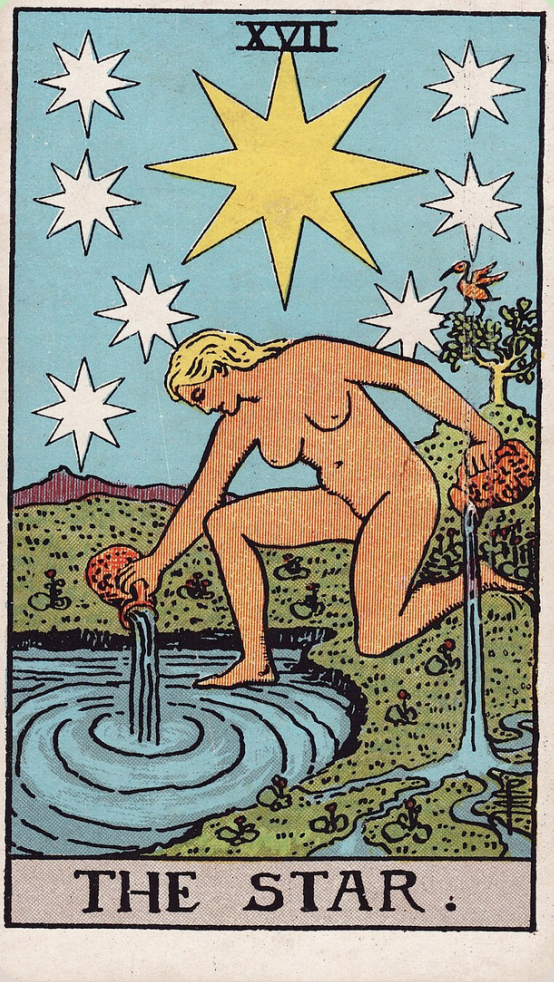
Don't you see that a star is born?
Save yourself all that's forlorn
Keep talking, but I'll go on
Don't you see that a star is born?
Yeah, I will be on

You wouldn't yield if you knew what it's like to be real
There'll be nowhere to go
With every part of your soul, there's a symphony
It goes beyond the imaginable
You would see the peace that's been lyin' over here
If you let go of the uncontrollable

Karakterler & Astroloji

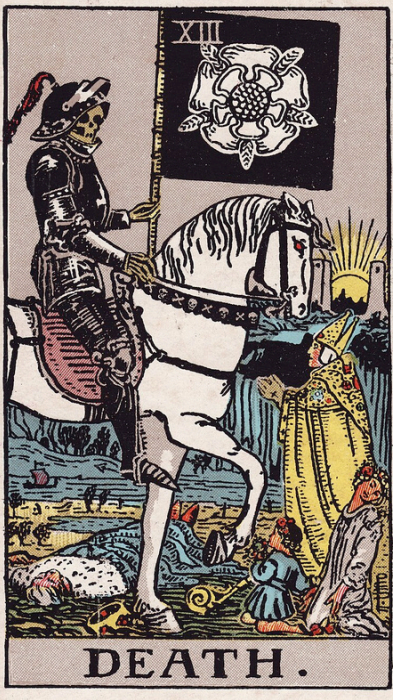
• Mr. Darcy

Mesafeli mi? Evet. Kibirli mi? Biraz. Ama aslında ileri görüşlü ve adil mi? Kesinlikle! Fitzwilliam Darcy, tam bir Kova: bağımsız, mantıklı ve duygularını en son gösterenlerden. Başlangıçta kendini soyutlasa da, onun için aşk, bir aydınlanma süreci.

Yıldız kartı gibi, gelişim ve içsel keşif onun temel hikâyesi. Elizabeth Bennet ile yaşadığı macera, kendi duygularını çözmesini sağlıyor. Kovalar gibi önce dünyayı uzaktan izliyor, sonra birden bire kalbini açıyor—ama tabii ki kendi kurallarıyla!

• Frederick Wentworth

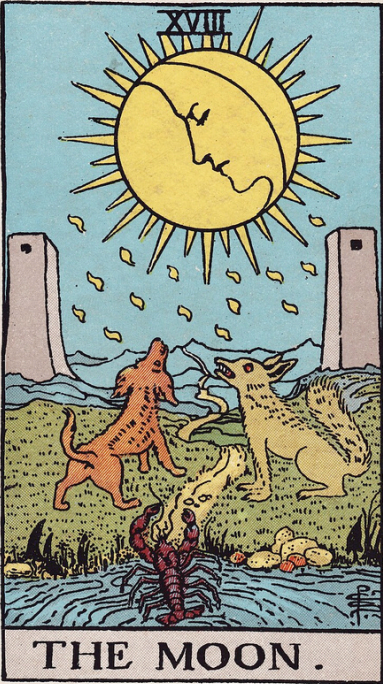

Akreplerin meşhur "Ya hep ya hiç." tavrını bilirsiniz, değil mi? İşte Frederick Wentworth tam da böyle biri! Gençken yaşadığı aşk darbesi onu derinden sarsıyor, ama Akrep burcunun süper gücü olan dönüşüm sayesinde

eskisinden daha güçlü bir şekilde geri dönüyor.

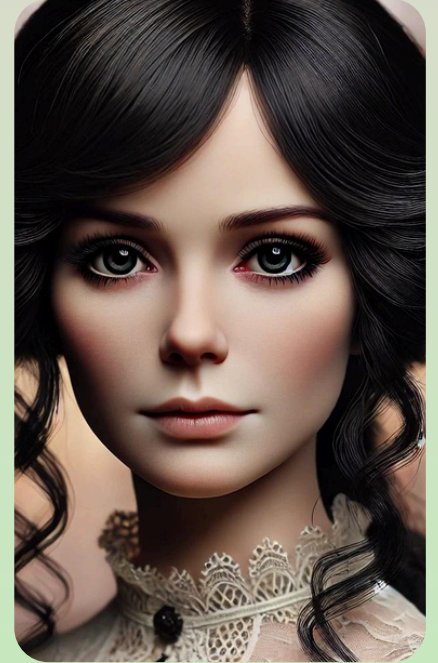
Ölüm kartı gibi, o da bir kapanış ve yeniden doğuş hikâyesinin baş kahramanı. Akrepler gibi, hisleri asla kaybolmuyor—sadece şekil değiştiriyor ve güçleniyor. Onun aşkı kül olup uçmaz, tam tersine küllerinden doğar.

• Estella

Gizemli, duygusal ama bir o kadar da ulaşılması zor... İşte tam bir Yengeç profili! Estella'nın içinde fırtınalar kopuyor, ama bunu belli etmek yerine buz gibi bir maske takıyor.

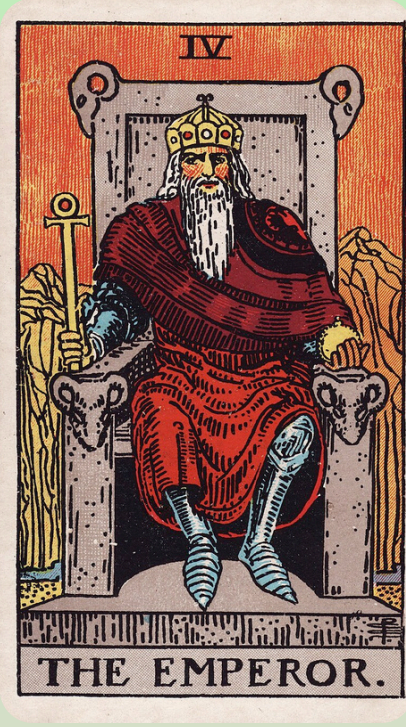
Ay kartı, onun belirsizlikler ve içsel karmaşalarla dolu dünyasını temsil ediyor. Tıpkı Yengeç burcu gibi,

içten içe çok yoğun hisler taşıyor ama duvarlarını aşmak neredeyse imkânsız. Duygularını kabullenmesi uzun sürse de, gerçek hisleri her zaman derinlerde bir yerde saklı kalıyor.

• Cordelia

"Ne düşünüyorsam, onu söylerim!" İşte tipik bir Koç tavrı. Cordelia; doğruları söylemekten asla çekinmeyen, gücünü gösterişli laflardan değil, net duruşundan alan bir karakter.

İmparator kartı, onun sağlam iradesini ve lider ruhunu simgeliyor. Bir Koç gibi, kurallarını kendisi koyuyor ve ne

olursa olsun adaletten şaşmıyor. Eğer Koç burçları haksızlığa tahammülsüzlükleriyle biliniyorsa, Cordelia bu tanımın en somut örneği!

• Martin Eden

"Başarıya giden yolda her şey mübah." anlayışı bazen Oğlak burçlarını zor bir noktaya sürükleyebilir. Martin Eden de tam olarak bu noktada! Hırslı, azimli ve disiplinli—ama bu hırs bir noktadan sonra onun zinciri haline geliyor.

Şeytan kartı, bağımlılıkları ve takıntıları temsil eder. Martin de kariyerinde zirveye ulaşmak için her şeyini feda eder ama sonunda özgürlüğünü kaybettiğini fark eder. Oğlak burcu gibi, hiçbir hedefe ulaşmadan duramaz—ama bazen durup kendine "Ben ne yapıyorum?" diye sormak da gerekir.

sizden gelenler

Afranur ✦ Joséphine
Hatice Yıldız ✦ KALABALIĞIN YALNIZLIĞI
Mustafa Korkmaz ✦ LAURENCE STERNE'ÜN
DUYGUSAL BİR YOLCULUĞU
Batuhan Tamburacı ✦ Fotoğraf

*hepinize
teşekkür ederiz!*

JOSÉPHINE

Dudaklarındaki yara olmalıyım
Kemirdikçe acıyan
Acıdıkça kemirdiğin
Ve sonra ölünü saran bir yılan

Mezarına karagöl bırakan bir yabancı olmalıyım
Ya da seni cehenneme sürükleyen bir zebani
Hazzın ve şehvetin...
Acı çeken düşüncelerin...

Giyotine yürüdüğün yol olmalıyım
Üzerine atılan tüm pislikler
Sana edilen tüm küfürler
Bir Fransız olmalıyım

İçinde büyüyen bir bebek olmalıyım
Organlarını parçalayan
Canını yakan
Tüm gücünü sömüren
Bir embriyo olmalıyım

Son şiirin olmalıyım
Yediğin çiğ bir et
Çamurdan bir su
Tanrının cezası
Ama senin olmalıyım

Afranur

KALABALIĞIN YALNIZLIĞI

Bilir misiniz kalabalığın içindeki yalnızlığı? Yaşayanlar bilir desem çok mu klasik olurum. Gözyaşı yoldaşı olur onların. Görünmek için çabalarlar ama sonra anlarlar ki pek de işe yaramaz.

Yakınlarının yardımına koşarlar yani mükemmel olmak için ter dökerler. Bence mükemmel olan kalpleri çığlık atsalar bile dönüp bakan olmaz. Neden yargılanırlar bunun cevabı çok ucu açık bir durum çünkü birden fazla yanıt karşılıyor bizi. Görünmezlik kılıfını o kadar iyi bilirler ki en ufak hatada suçlamak için her zaman ortada dururlar. Ne olursa olsun her zaman çıkış bileti olursun.

Bu hayatta mucizeyi başkalarının eline bırakma hele de kalplerini taşa çevirmiş insanların eline bırakma. Hayata karşı dimdik dur hayır demeyi bil. Ezilme asla!

Evet zor olabilir dışlanırsın, hor görürler , değişti derler ama sen özünü bulmuş olursun. Kendine izin ver bırak seni sarmalasın, yaralarına merhem olsun, kalbini görüp anlasın. Çığlık atmayı bil. Kalabalığın arasındaki yalnızlık olma ama o kalabalığa da karışma kalbinin yolunu bul. Asla bırakma o yolu karanlık olabilir ama ışığın seni bulacak yalnızlım sadece kelime olarak kalacak.

Emin ol ışıltı senin içinde saklı kalabalık ve yalnızlık bunları gözüntü büyütme fazla da küçültme sonra çığ etkisi yaratmasın sende. Işıltıyı görmeyi dene. Yoluna ışık tutanlara duvarlar örme, yardım etmelerine izin ver. Işıktaki da karanlıkta da durmaktan korkma. Işıltın dünyanı aydınlatsın.

Başkalarının karanlığını ışıltına dahil etme. İkisini de görmeyi bilersen dengeyi korursun. İçinizdeki ışıltıyı başkalarının insafına bırakmayın bırakın dünyanızı parlatsın....

Hatice Yıldız

LAURENCE STERNE'ÜN DUYGUSAL BİR YOLCULUĞU

Duygusal Bir Yolculuk, Laurence Sterne'ün yaptığı seyahatlerden yola çıkarak roman formunun henüz yeni doğup emekleme çağında olduğu bir dönemde yayınladığı bir romandır. Romanın tam adı “A Sentimental Journey Through France and Italy” olmasına rağmen sadece ana karakter Yorick'in Fransa seyahatini romanda okuyabiliyoruz. Laurence Sterne'ün romanını tamamlayamadan vefat ettiği için kitap tamamlanamamış ana karakterimiz Yorick'in İtalya seyahatini merak etmekten başka bir çaremiz kalmamıştır.

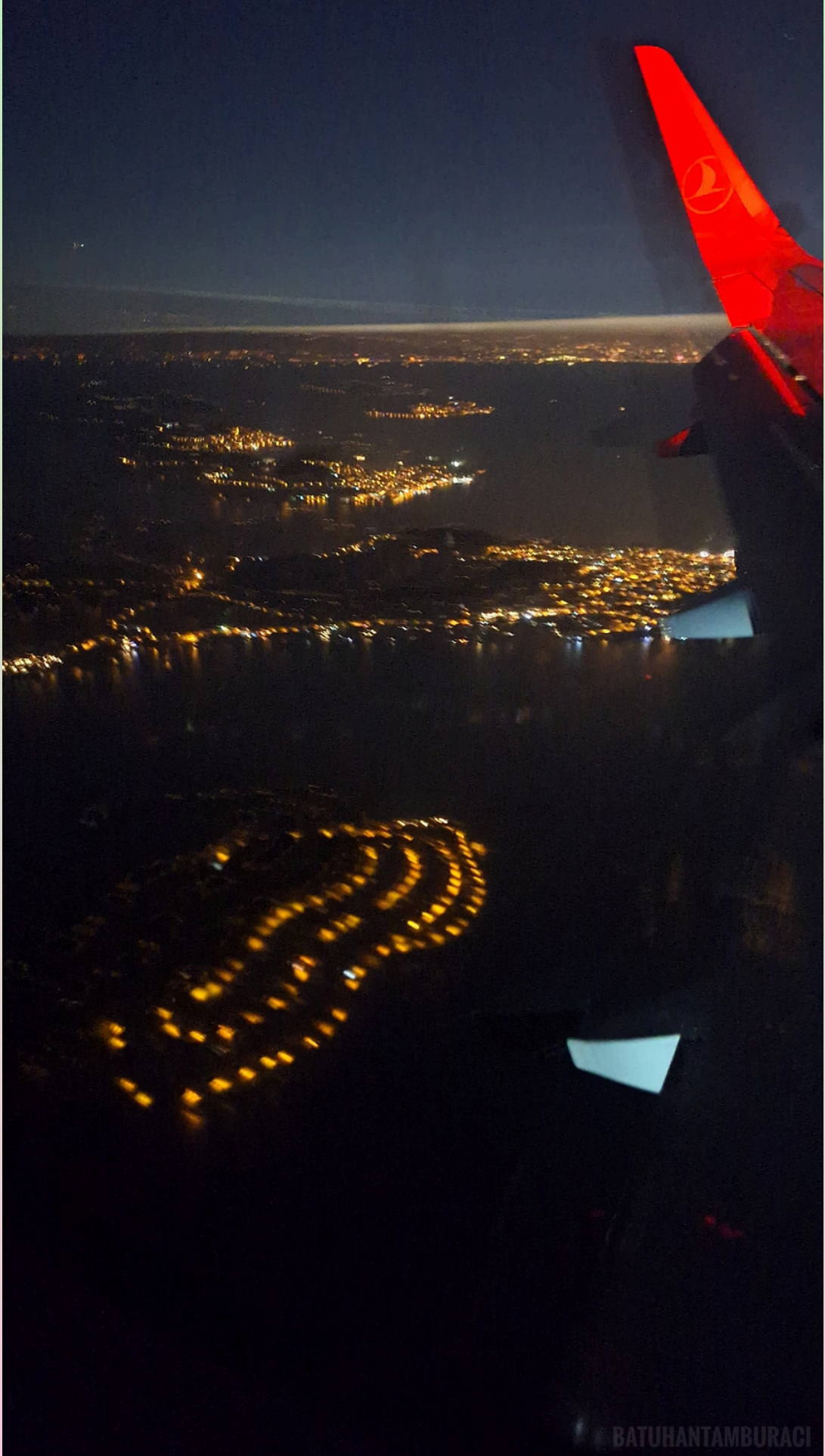
Ana karakterin adı olan Yorick, Laurence Sterne'ün hayatının birçok noktasında karşımıza çıkar. Papaz olan Laurence Sterne vaazlarını Yorick takma adıyla yayınlamasına ek olarak ilk romanı olan Trisdam Shandy'de de okuyucusuna Yorick adında bir karakter sunar. Trisdam Shandy romanında ölen Yorick karakteri Duygusal Bir Yolculuk'ta karşımıza ana karakter olarak çıkar. Yazar bu isim ile kendini Shakespeare'in Hamlet'indeki ölü soytarı Yorick'e benzetmiştir. Laurence Sterne, zaten bazı çağdaşları tarafından yazdıklarının müstehcen bulunması, mizah ve hiciv anlayışının dönemine göre farklı olmasının yanı sıra bir din adamı olarak evliyen gönül maceraları içine girmesi sebebiyle bir soytarı olarak görülmüştür. Yazarımız Duygusal Bir Yolculuk kitabında “Okuyucularıma daha önce de söylediğim üzere, hayatımın en benzersiz mutluluklarından biri hemen hemen her saat başı birilerine çılgınca âşık olmamdır.” diyerek belki de bu durumu bize komik bir dille itiraf ediyor. Terry Eagleton'a göre de Yorick kendine ait içgüdülerinin yansıttığı bilinçdışı erotizmin farkında değildir. Libidinal sebeplerle harekete ettiği halde kendini iyiliksever olarak hisseder. Oysa iyiliksever olması için bu kişinin karşısına hoşlanacağı birisinin çıkması gerekir. Bu sebeplerle Yorick karakterini otobiyografik bir karakter olarak düşünebiliriz.

Yorick; romanda gezginleri basit gezginler, aylak gezginler, meraklı gezginler, sahtekâr gezginler, gururlu gezginler, kibirli gezginler, melankolik gezginler, zoraki gezginler, suçlu ve sabıkalı gezginler, talihsiz masum gezginler ve en son olarak da kendisinin de içinde olduğunu vurguladığı duygusal gezginler olarak sınıflandırır. Yorick gerçekten de duygusal bir gezgindir. Alışılmış seyahat yazılarının aksine Yorick okuyucuya tarihi, kültürel veya anıtsal mekanları anlatmaz. Onun anlatısı duygusaldır. Deneyimlere, insan ilişkilerine, duygulara odaklanan bir anlatısı vardır. Bir kuşun kafeste esir edilmesinden doğan hissiyattan tutun farklı toplumsal sınıflardaki insanların hikayelerine kadar birçok anlatı Yorick'in duygu yolculuğunda aktarılmıştır. Duygusal Bir Yolculuk'ta nesnel değil öznel bir anlatı vardır.

Tüm bunlar düşünüldüğünde Duygusal Bir Yolculuk, Sentimental roman türünün önemli bir eseridir. Duygusallık sürekli olarak yüceltilmiştir. Bunu yaparken “sentimentality” sözcüğü yerine İngilizcede duygusallık ve duyarlılık anlamına gelen “sensitivity” kelimesi kullanılmıştır. “Dear sensitivity” diyerek yazar okuyucuya duygusallıktan yana olduğunu göstermiştir. Buna ek olarak büyük modernist yazar Virginia Woolf “Sterne'ün ahlaksızlığı değil duygusallığıdır bizi tedirgin eden.” diyerek Laurence Sterne'ün bu duygusallığının altını çizmiştir. Laurence Sterne bu duygusal yolculukta seyahat etmenin, kültürel farklılıkları öğrettiği ve önyargıyı kaldırdığını görüp “Amacım dünyayı ve insan kardeşlerimizi daha çok sevmeyi öğretmektir bizlere.” diyerek Yorick'in duygusal yolculuğunun başka bir boyutunu ve amacını göstermiştir.

Tüm bunlar göze alındığında Duygusal Bir Yolculuk romanı 18.yy'ın eşsiz eserlerinden biri olup Laurence Sterne okuyucusunu gerçek anlamda bir duygu yolculuğuna çıkartıp seyahat kavramına farklı duygusal bir perspektiften yaklaşmaktadır.

Mustafa Korkmaz

Batuhan Tamburacı

kaynakça

Yolculuk ve Edebiyat:

- Albert Camus - L'Etranger
- Homeros - Odisseia
- T.S. Eliot - The Waste Land
- Miguel de Cervantes Saavedra - Don Quijote
- Robert Frost

Hermod'un Ölüler Diyarına Yolculuğu

- Davidson, H. R. E. (1993). Gods and Myths of Northern Europe. Penguin Books.
- Gaiman, N. (2017). Norse Mythology. W. W. Norton & Company.
- Larrington, C. (Trans.). (2014). The Poetic Edda. Oxford University Press.
- Orchard, A. (2002). Cassell's Dictionary of Norse Myth and Legend. Cassell.

Stopping by Woods on a Snowy Evening

- <https://lyricstranslate.com/tr/stopping-woods-snowy-evening-karl%C4%B1-gecede-ormanda-durmak.html>

Aşkın Yolculuğu The Lovers

- What is The Meaning Behind The Lovers By Magritte? | by Jess the Avocado | The Collector | Medium
- <https://www.dailyartmagazine.com/rene-magritte-lovers-in-separation/>
- 'The Lovers'- Rene Magritte
- <https://youtu.be/M49g-vKGyBo?si=bxLVzwaEudAwsSj->

Imany: Slow Down

- <https://en.wikipedia.org/wiki/Imany>
- <https://genius.com/Imany-slow-down-lyrics>

Stairway to Heaven

- Headliner.com
- Yeşilgazete.org

- krui.fm
- medium.com
- americansongwriter.com
- <https://genius.com/Led-zeppelin-stairway-to-heaven-lyrics>

Platon'un Mağara Alegorisi ve Gerçeklik Yolculuğu

- <https://www.sparknotes.com/philosophy/republic/themes/>
- https://1000wordphilosophy-com.translate.goog/2023/05/26/allegory-of-the-cave/?_x_tr_sl=en&_x_tr_tl=tr&_x_tr_hl=tr&_x_tr_pto=tc
- https://www.researchgate.net/publication/346966503_magara_algorisi

Sizden Gelenler; LAURENCE STERNE'ÜN DUYGUSAL BİR YOLCULUĞU

- Buğdaycı Ç. (2024). MSGSÜ Sosyal Bilimler Dergisi ; (29):179-193
- Sterne, L. (2015). Duygusal Bir Yolculuk (N. Yeğınobalı, çev). Can Yayınları
- Urgan, M. (2019). İngiliz Edebiyatı Tarihi. Yapı Kredi Yayınları
- Eagleton, T. (2012). İngiliz Romanı. (B. Özkul, çev). Sözcükler Yayınevi

PAÜ | İngiliz Dili
ve Edebiyatı

HALO

Mart-Nisan 2025

